

KAŽDÝ
DOBRY STROM

*nesie dobré
ovocie*

Mt 7.17

žive! **SLOVO**

1994

3

ROČNÍK XXVI

"Tento poklad máme ovšem jenom v hliněných nádobách..."

(2K 4,7)

Toto je pravděpodobně nejjasnější definice praktického křesťanství. Každý z nás má jistě nějakou představu křesťanského života. Jak má takový život vypadat? Jakou představu máme o svatém a pobožném životu na této zemi? Často si myslíme, že svatost znamená odstranění "hliněné nádoby". Představujeme si, že až dojdeme k tomu stupni, kdy se nám bude dařit kontrola našich náklonností a pohnutí do té míry, že zmizí, pak že jsme dosáhli stupeň svatosti. Myslíme si, že když budeme schopni potlačovat své city tak, že budeme necitelní ke svému utrpení, nebo lhostejní k přirozeným lidským vztahům, že to bude důkaz duchovnosti. Ne, svatý život neznamena přestat být lidským, zakrýt hliněnou nádobu, jednat a žít ve strachu, aby se neukázala tato lidská stránka. To je zakrývání svého skutečného stavu.

Co říká o sobě Pavel? "Beztotoho říká: jeho listy jsou tvrdé a přísné, ale když je osobně přítomen, je slaboch a jeho řeč neznamená nic" (2K 10,10). Toto a další místa ukazují, že Pavel - to je poklad v hliněné nádobě. Nacházíme zde člověka ve strachu (2K 1,8) a přece odvážného; je zřejmě slabý, a přece prohlašuje, že tehdy je silný. Zdání - to není všechno. Lidé ho mohou soudit jako neznámého, jako chudáka, ba i jako umírajícího, ale Bůh ví, že je pravdomluvný, dobře známý, vždy radostný, mnohde zbohacující a všemi věcmi vládnoucí.

Být křesťanem, to znamená být člověkem, ve kterém jsou věci zdánlivě neslučitelné, ale v němž triumfuje Boží moc. Jestli se u člověka stane jeho hliněná nádoba někdy příliš zjevnou, někteří jej soudí, jako by byl bez naděje, bez opravdového života. Rozhodujícím činitelem však není nádoba, ale její obsah - poklad. Díky Bohu, že žádná lidská slabost nemůže omezit Božskou moc. Možná, že si myslíme: kde jsou slzy, nemůže být chvála; kde je zjevná slabost, musí chybět síla; kde je pochybnost, nemůže být víra... Ale právě v tom tkví sláva křesťanství, že se Boží poklad může projevat v té nejskromnější hliněné nádobě. Co je tím pokladem? Je to život Pána Ježíše, triumfující život. Sám nic nedokáže, nesnaž se nejdříve tuto nádobu "vylepšit". Jenom se Pánu odevzdej cele, bezvýhradně a On se skrze tebe oslaví.

ZIVÉ SLOVO vydávají Křesťanské sbory ve vydavatelství **A** - ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava. - Řídí odpovědný redaktor ing. Tomáš Pala s redakční radou. Adresa redakce a administrace: Vsetín, Podsedky 950, PSČ 755 01, telefon (0657) 2930. - Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kč, jednotlivá čísla 10 Kčs. - Rozšiřuje administrace. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet: Komerční banka Vsetín, č. ú. 6935-851/0100. - Administrace pro Slovensko: Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5, 915 01 Nové Mesto n/Váhom. Platby a dobrovolné příspěvky na časopis ze Slovenska zaslajte na tuto adresu složenkou typu "C". - Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNĚ, Novinářská 7, Ostrava 1. - Snížený poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povolen SmŘS Ostrava č.j. 2126-84 ze dne 26. 4. 1984. Dohlédací pošta Vsetín. - Podávání novinových zásilek na Slovensku povolené SP š.p. ZsRP Bratislava, č.j. 599-PO zo dňa 10.3.1994. - Reg. číslo MK ČR 6480. ISSN 1210-6526.

Současnost - doba, jaká tu ještě nebyla

Právě to se dnes odehrává přímo před našima očima: Bůh ukazuje, kdo je. Nastala chvíle, kdy věčný Bůh znovu vystupuje ze své skrytosti a jedná. Celý svět je toho svědkem. V létě 1993 to vypadalo, jako by se protrhla nebeská stavidla a nebyla k uzavření. V USA byla zaplavena vodou oblast v povodí Mississippi a Missouri, velká jako Švýcarsko. Tisk psal o potopě, zaviněné neobvyklou sérií bouří. Bylo to opravdu něco zcela neobvyklého, nepředvídatelného a nepochybného. Za touto záplavou století následovaly nepřetržitě další série katastrof v různých částech světa. Uvedme alespoň některé:

* Zápaly, sesuvy půdy a laviny bahna v Indii, Nepálu, Bangladéši. Na 7 milionů lidí bez přístřeší -

* nepohoda, záplavy a četná zemětřesení v Japonsku, mezi nimi jedno obzvlášť dlouhé na severozápadě země, otřesy bylo cítit až v Rusku a Koreji -

* obrovská mračna stěhovavých kobylek v Africe a na arabském poloostrově, která úplně zničila veškerou zeleň - ve střední Evropě vůbec poprvé obrovská invaze housenek, které úplně sežraly listy na obrovských plochách lesních porostů, takže uprostřed léta vypadaly lesy jako v zimě - ve Venezuele záplava motýlů, působících kožní vyrážky a vysoké horečky -

* opakované pustošivé větrné smrště ve Střední Americe a USA -

* rozsáhlé lesní požáry v Itálii, Španělsku a Francii -

* děsné zemětřesení s více než 21 000 mrtvými v takové oblasti Indie, kde dosud zemětřesení nebývala -

* v pozdním létě 1993 strašné lijáky s katastrofálními záplavami ve Švýcarsku (zejména Wallis a Tessin), severní Itálii a jižní Francii, kolem Vánoc a na přelomu roku katastrofální záplavy v Německu, Francii a Nizozemí -

* děsné a zčásti skoro nezvládnutelné lesní požáry koncem října a začátkem listopadu v Kalifornii, krátce na to začátkem ledna 1994 v Austrálii, které namnoze pronikly až do obydlených oblastí a napáchaly obrovské škody -

* rekordní mrazy na východě USA s obrovským množstvím sněhu, které ochromily život mnoha měst, dokonce metropole Washingtonu -

* mocné zemětřesení v oblasti Los Angeles 17.1.1994 s tisícovými následnými otřesy, o němž se praví, že je nejhorší přírodní katastrofou v dějinách USA...

Takové nápadné nakupení katastrof je i pro nevěřícího člověka nečím pozoruhodným a přirozeně nevysvětlitelným. Mnozí pocítují to rozpoutání přírodních živlů jako něco děsivého. Na lidstvo padá strach. Jsou sice takoví, kteří se to pokoušejí bagatelizovat: "Ale - přírodní katastrofy bývaly vždycky ..." Nedá se však popřít, že jejich počet vzrůstá, také jejich síla a dopad. Jedná se zjevně o vpád shůry. Sám Bůh zasahuje. V takovém rozsahu, síle, četnosti a všudypřítomnosti zde ještě přírodní katastrofy nebyly. Vidíme tu Boha v Jeho síle a všemohoucnosti.

Jedna švýcarská pojišťovna, která vede statistiku všech velkých katastrof na světě za posledních dvacet let, došla k závěru, že "v posledních pěti letech jsou přírodní katastrofy čím dál ničivější a to v drastickém poměru k těm minulým". Pro explozivní nárůst škod

mají experti jen jedno vysvětlení: zřetelně stoupající četnost a rozsah přírodních katastrof!

Tak jedna přírodní katastrofa za druhou děsí lidi. Lidstvo zachvacuje strach a zoufalství. V americké oblasti zemětřesení žilo mnoho lidí po řadu dní ve stavu určitého šoku. Desetitisíce lidí bez přístřeší byly rychle ubytovány ve stanech ve volné přírodě. V noci spali obyvatelé většinou oblečení, aby kdykoliv mohli vyskočit a utíkat. Stále je strašilo pomyšlení, kdy to zase vypukne. Do konce ledna bylo v oblasti Los Angeles zaznamenáno přes tři tisíce otřesů půdy, z toho mnohé dosti silné.

Ve stejnou dobu, kdy se v Kalifornii otrásala půda, byly v mnoha oblastech USA neobvykle vysoké mrazy a sněhové přívaly s teplotami až - 60 °C. V řadě států to úplně ochromilo dopravu a obchod. Letiště, školy a úřady zůstaly zavřené. Na mnoha místech byla přerušena dodávka elektřiny. Od té doby jsme slyšeli znovu a znovu o přírodních katastrofách na mnoha místech USA - o nových vánicích a sněhových bouřkách na severovýchodě, o bahnových lavinách a sesuvech půdy v Kalifornii, protože svahy zpustošené na podzim 1993 požáry neudržely půdu. Zejména tehdy požárem tolik zasažená oblast Malibu s vilami boháčů zmizela celá pod záplavami bahna.

Ve dnech, kdy v australském buši zuřily děsivé požáry, nezadržitelně postupující směrem k Sydney, "nikdo v sydneyjských předměstích nezamhouřil oko a všichni jen s hrůzou pozorovali, jak se ohnivá zeď nezadržitelně přibližuje". Nejvíce lidi děsila strašná rychlost, s níž požár postupoval. Bylo vidět, jak nad domy přeskakovaly ohnivé koule a vůbec je nezapálily, na jiné dopadly a úplně je zničily. Prchající často ani neměli čas sbalit si to nejnnutnější, někteří se ani nestačili obout. Mohli doslova zachránit jen holý život. Mnozí říkají, že to byly nejděsnější chvíle jejich života. Někteří vůbec nebyli s to promluvit, ale na očích jim bylo vidět, co prožili.

Od té doby, co Bůh přerušil své mlčení, zachvacuje lidstvo děs. Jeho zásahy jsou pokračování naprosto nepředvídané. Ta hrůza vypukne najednou, v jediném okamžiku. Zachvátí to lidi ve spánku, u televize, v bazénu... A nikdo není s to hrozivou pohromu zadržet: zemětřesení, smrtě, požáry, záplavy, extrémní mrazy, trvalá vedra, sucho a hladomory, kobyly a záplavy jiného, nezvykle rozmnoženého hmyzu - to vše má skoro apokalyptický ráz. Pokaždé vznikají větší a větší škody a důsledky se předem ani nedají odhadnout.

O Los Angeles se v tisku psalo: "Budoucnost druhého největšího města Ameriky i budoucnost jeho obyvatel se pro vždycky změnila." K tomu je tato oblast dříve i nyní pod hrozbou "the Big One", dlouho očekávaného "velkého otřesu", jehož důsledky nikdo nedokáže odhadnout. Ředitel místního centra pro výzkum zemětřesení říká: "Dosáhli jsme bodu, kdy dle nejnovějších výzkumů musíme očekávat stále četnější zemětřesení typu Northridge nebo ještě silnějších, než jsme zažili za posledních 150 let."

Před silným zemětřesením varovaly nedávno i kanadské úřady. Zásáhne prý západní pobřeží země a bude mít katastrofální rozsah. V nebezpečné oblasti leží prý zejména ostrov Vancouver. Nikdo však nemůže říci, kdy k němu dojde.

Je snad nějaká souvislost mezi událostmi našich dnů, jimiž se zjevuje věčný Bůh a jimiž ukazuje svou moc, a svévolným, sebevědomým počínáním člověka, který chce vzít záchranu naší planety do vlastních rukou? V červnu tomu budou dva roky, co Spojené národy svolaly do Rio de Janeiro vrcholnou konferenci pro ochranu životního prostředí ve vědomí, že se na naší zemi musí velice mnoho změnit, má-li vůbec trvat dál. Na

zahájení konference padla významná slova: "Buď zachráníme celý svět, nebo se nezachrání nikdo. Mám dojem, že naše civilizace dospěla k závažné křižovatce..."

V lidských výpočtech není místo pro Boha. Člověk si namýšlí, že je schopen zachránit svět od záhuby sám. Ve své troufalé domýšlivosti si plánuje, že brzy bude moci vše kontrolovat, že zabrání hladomorovému století, že plánovaným rodičovstvím omezí počet porodů a potraty a eutanasií zredukuje počet obyvatel země na přijatelnou míru. Chce spravedlivěji rozdělit hmotné bohatství země, odstranit všechny narušitele míru, zasáhnout do stvořitelských řádů tak, aby změnil svět ke svému obrazu a navodil vytožený zlatý věk lidstva. Namýšlí si, že cíl je na dosah.

Věru, došlo k celosvětovým změnám, avšak zcela jiného druhu. Sám Bůh zasahuje. Již nemlčí. Jedná! Změny mají namnoze podobu katastrof, Božích soudů nad do nebe volajícími hříchy naší doby.

Při těchto kárných soudech je zjevné, že jsme úplně závislí na tom, co činí Bůh. Co Jeho svatá vůle uvede do pohybu, tomu žádný člověk nemůže zabránit ani svými prohlášeními ani činy. Jsme pouhé Boží stvoření a nemůžeme nic podniknout proti tomu, když se na Boží rozkaz začne zachvívat zem, když se hurikány a bouřlivé smrště řítí zemí, když zuří nečasy, řeky a jezera vystupují z břehů, drtí nás kruté mrazy nebo mučí palčivá suchá vedra. Právě naše generace jako žádná před ní zakouší, kdo je Bůh, protože On sám ukazuje, kdo je:

Hle, Bůh je vyvýšený, nad naše poznání, počet jeho let je nevyzpytatelný. Přitahuje vodní kapky, padají jako déšť a v jeho záplavu se mění, když se z mračen valí proudy a hojně skrápějí člověka. Rozumí někdo rozprostření mraků, hromobití v jeho stánku? Hle, nad tím rozprostírá světlo a přikrývá kořeny moře. Povede při s lidmi ten, jenž dává hojný pokrm. Dlaněmi se chápe světla blesků, přikazuje jim zasáhnout útočníka. Ohlašuje ho jeho hromový hlahol, dokonce i stádo ohlašuje jeho příchod. Mé srdce se z toho chvěje... (Jb 36,26-37)

Ať jakkoliv bolestné, je prožívání těchto Božích zásahů něčím úžasným.

(Z knihy B. Schlinkové: Když Bůh přeruší své mlčení)

Všetko má svoj čas

Každá vec pod nebom má svoju hodinu (Kaz 3,1). Tí, čo túto pravdu znajú, snažia sa vykupovať tento im daný čas. To znamená, že majú vystihnúť, čo v tom čase majú vykonať, potom to konať bez odkladu a dôkladne. Toto je jasne vyznačené prorokom, ktorý hovorí: "Hľadajte Hospodina, dokiaľ ho možno nájsť! Volajte na neho, dokiaľ je blízko." (Iz 55,6) Máme sa usilovať prísť do osobného kontaktu s Pánom, lebo Ho veľmi potrebujeme na celej našej ceste. Nie iba v skúškach, ale vždy máme hľadať Pána. Aký krátky a neistý je čas, ktorý nám je daný, v ktorom môžeme slúžiť veriacim aj neveriacim. Iba tu a teraz naši blížni môžu potrebovať našu pomoc, náš súcit. Rozumieme tejto významnej pravde? Využívajme čas, aby sme im činili dobre? Keď už budeme u Pána v sláve, nebudeme Ho musieť hľadať. Tam už nebude príhodný čas a deň spasenia (2K 6,2). Teraz je čas aj k prebudeniu sa k realite Pánovho príchodu. Len keď sa aj k tomu prebudíme (R 13,11), budeme Pánovi slúžiť a čakať na jeho príchod pripravení. Každá vec pod slnkom má svoj čas. Preto slúžme Pánovi, dokiaľ máme k tomu príležitosť!

js

Rimanom 6,1-2.12.18

Apoštol Pavol položil svojimi listami základy učenia na jednej strane o nekonečnej a stále voči nám pôsobiacej Božej milosti a na strane druhej rozvinul učenie o našej prirodzenej hriešnosti a pôsobenia moci hriechu. Obe tieto zložky sú vlastne základnými piliermi - srdcom celého evanjelia Božej milosti s platnosťou pre všetkých veriacich minulosti ako i prítomnosti a budúcnosti. V tejto nám sprístupnenej pravde je zahrnutá odpoveď na otázku, ktorú Pavol dáva hneď na začiatku 6. kapitoly listu Rimanom: "Čo teda povieme: Máme zotrvať v hriechu, aby sa rozmnožila milosť?" Pavol se nepýta tak, akoby Božie učenie ním pretlmočené o ospravednení z milosti už nepočítalo, že znovuzrodený človek - Božie dieťa nebude vo svojom živote po pravom uverení hrešiť, že nepadne do hriechu, že sa nepreviní proti zjavenej a poznanej Božej vôli "myšlienkami, slovami a skutkami". Pavol však veľmi jednoznačne rozlišuje možnosť hrešiť na jednej strane a zotrvať v hriechu na strane druhej. To prvé je spôsobené tým, že znovuzrodený človek z Ducha Božieho už síce

"nie je zo sveta" (J 17,14), ale stále je vo svete a stále má telo hriešnej prirodzenosti. To druhé - zotrvávanie v hriechu - je záležitosť sily - slabosti viery, ktorá je buď ešte len v počiatkoch, alebo potom človek zostal aj po dlhom čase nedospelým neduchovným - telesným dieťaťom.

To základné, čo sa stalo pri akte nášho znovuzrodenia, bola naša smrť voči hriechu: my sme zomreli hriechu, čoho vonkajším demonštrátnym vyjadrením bol náš vodný krst - ponorenie do vody a vytiahnutie z nej. Ponorenie ako symbol našej smrti hriechu a pochovanie s Ježišom Kristom, kým vytiahnutie z vody ako znak nášho vzkriesenia s Pánom Ježišom, aby sme už nežili a neotročili hriešnej prirodzenosti, ale aby sme žili život z Boha a pre Boha. V novote života.

Ten prvý moment - naše uverenie v akte znovuzrodenia - je uistením, že sme spolu s Kristom zomreli a ako nad mŕtvymi smrť už nemá svoju moc. Nezomreli sme v skutočnosti, ako nezomrel ani Adam v deň, keď zhrešil, my sme zomreli hriechu, aby jeho moc už nad nami nepanovala v našom

smrteľnom tele. A to je ten druhý moment, ktorý Pavol vážne prízvukuje. Ak sa totiž stane, že hriech opäť v nás zavládne, prejaví sa v povoľovaní všetkých (alebo niektorých) telesných žiadostí.

Aby nebol nikto na pochybách, o čo ide, ovocie tela Pavol jednoznačne radí do zoznamu v liste Ga 5: cudzoložstvo, smilstvo, nečistota, zmyselnosť, modloslužba, čarodejníctvo, nepriateľstvá, svár, nenávisť, hnev, zvady, rozbroje, roztržky, vraždy, opilnosť, hodovania a im podobné.

Apoštol si dáva námahu nielen niečo naznačiť, ale podať aj konkrétny dôkaz. Môžeme byť vďační, že postupoval práve takto vedený Duchom Božím, aby sme my neupadli do falošnej predstavy a presvedčenia, že ten, kto o sebe vyznáva znovuzrodenie, by mal byť dokonalý a mali by sprevádzať výhradne tie znamenia, ktoré sú vymenované v Mk 16,16-18: v mene Pána Ježiša bude vyhánať démonov, bude hovoriť novými jazykmi, hadov bude brať do rúk a keď vypije niečo smrtonosné, neuškodí mu. Na chorých bude klásť ruky, a budú uzdravení.

Tento citovaný oddiel si vyžaduje zvláštnu pozornosť a štúdium. Chceme pripomenúť v rámci predmetu, ktorým sa zaoberáme, že rovnako apoštol Ján ako aj apoštol Pavol nepíše svoje listy ľuďom, ktorí neveria v Pána Ježiša, ale práve takým, ktorí v neho veria a majú v ňom osobného Spasiteľa (1J 5,13). Počíta však s možnosťou zhršenia pri nich. Preto im píše, aby nehrešili (1J 2,1). Zároveň odhaľuje aj postup, čo treba robiť, keď zhršíme: "Ak vyznávame svoje hriechy, on - Ježiš Kristus - je verný a spravodlivý, aby nám ich odpustil a očistil nás od všetkej nepravosti" (1J 1,9).

Vráťme sa ešte k apoštolovi Pavlovi, do listu adresovaného Titovi (2,11)! Nachádzame tam Božiu milosť v dvoch polohách. Tá prvá znamená, že sa zjavila milosť

Božia prinášajúca spásu všetkým ľuďom. Je im prístupná, nikto nie je z nej vylúčený dopredu, rovnako ako "svetlo, ktoré osvetľuje každého človeka prichádzajúc na tento svet" (J 1,9). Tá istá milosť, ktorá priniesla spasenie každému znovuzrodenému človekovi, ďalej naňho pôsobí - vychováva nás. Až po akte prijatia spasenia začína skutočná Božia výchova, aj keď nepopierame, že Boh pracuje zvláštnym spôsobom na nás skôr, ako nás prijíma za svoje deti. Sme však až do tohto prijatia "mŕtvi vo vinách a hriechoch. Až zomrieme a ožijeme spolu s Kristom, milosť Božia nás vychováva - formuje do podoby "muža dospeleho, k miere veku plnosti Kristovej" (Ef 4,13). Pavol opäť presne vymedzuje tento výchovno-premenný proces: "Odriekame sa bezbožnosť a svetských žiadostí, mierne, spravodlivo a pobožne žijeme na tomto svete, pričom očakávame blahoslavenú nádej a zjavenie slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista."

Pre človeka existujú teda dva zdroje akútneho nebezpečenstva. Pre toho, kto neprijal milosť Božiu prinášajúcu spásu, veríkt: Odplata za hriech je smrť! Pre toho, kto v tejto milosti žije, koho vychováva - pretvára, platí, že síce zomrel hriechu, ale je stále obkľučovaný hriechem (Žd 12,1), ktorému by sme - aj keď ho vykonáme - nemali dovoliť vládnúť v našom vnútri. Naše vnútro bez smrti spolu s Pánom Ježišom má totiž len jednu charakteristiku: neprebýva v ňom nič dobré! (R 7,18) Od času, čo máme v sebe Pána Ježiša, sme Božím chrámom, ten poklad máme v hlinených nádobách (2K 4,7). Preto sa môžeme naprosto slobodne a radostne pýtať spolu s apoštolom Pavlom: "Kde je, smrť, tvoje víťazstvo? Kde je, smrť, tvoj osten?... Vďaka Bohu, ktorý nám dal víťazstvo v našom Pánu Ježišovi Kristovi!" (1K 15,55.57).

mb

Hledání znamení místo víry

Právě mám před sebou útržek stránky ze sborového tisku Calgary Herald (Calgary, Alberta, Kanada). Je to pozvánka charismatického sboru na shromáždění - s velkým důrazem na zázraky. Jedno shromáždění bylo nazváno "Večer zázraků". Slovo zázraky se v tomto oznámení opakuje čtyřikrát. A je mnoho podobných. Proč takový důraz na zázraky s okázalostí a senzací?

Vzpomněl jsem si na slova Pána Ježíše v Mt 12,38-40: *"Tehdy mu na to řekli někteří ze zákoníků a farizeů: 'Mistře, chceme od tebe vidět znamení.' On však jim odpověděl: 'Pokolení zlé a zpronevěřilé si hledá znamení; ale znamení mu nebude dáno, leč znamení proroka Jonáše. Jako byl Jonáš v břiše mořské obludy tři dny a tři noci, tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v srdci země.'"*

Pán Ježíš řekl: "Pokolení zlé a zpronevěřilé hledá znamení..."! Toto hledání znamení jistě nemá Boží přízeň! Proč? Všimněte si, jak Pán pokračuje ve verších 39 a 40. Ano, jedním znaméním se měli zabývat - znaméním proroka Jonáše, které přímo ukazovalo na smrt, pohřeb a vzkříšení Pána Ježíše. To je to velké znamení, které Bůh dal světu a které mnohé generace přehlédly a přehlížejí.

V 1K 1,21-24 se Pavel zabývá týmž a úplně se shoduje s Kristem. Všimněte si, jak naléhá! *"Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí. Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, ale my kážeme Mesiáše ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, ale pro povolání, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost."*

Ve 22. verši říká: "Židé žádají znamení." A co Pavel? Činí znamení a zázraky, aby ukojil jejich touhu? Ne! Ačkoli to Pavel mohl jako apoštol dělat, ale v Božím čase, ne proto, aby jednoduše uspokojil zvědavost a senzacechtivost (viz 2K 12,12), ale aby prokázal své apoštolství, když bylo třeba. Ale zde pro ty, kdo hledají znamení, nemá než jedině: *"Ale my kážeme Krista ukřižovaného!"* (v. 23) a v kapitole 2. a verši 2. říká: *"Rozhodl jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného."*

Křesťan by se neměl zabývat znameními, divy a zázraky, ale Kristovým záslužným dílem, které za nás vykonal na kříži, a Jeho evangelium.

To jedině je *"moc Boží ke spasení každému věřícímu"* (1K 1,24; Ř 1,16). Ko-rintský blud přetrvává dodnes. Spočíval v tom, že zdůrazňovali všechno senzační na úkor jednoduchého, a přitom úžasného a mocného evangelia Krista, které se soustřeďuje na kříž. Charismatici mluví o moci ve svých shromážděních, která se představují zázraky a zvláštnostmi. Ale je toto "moc", která spasí lidské duše? To dokáže jedině Kristovo evangelium!

Navíc má křesťan chodit *"vírou a ne podle vidění"* (2K 5,7). Ale hledači zázraků chtějí vždy "vidět"! Pamatujte na lekci, kterou Pán uštědřil Tomáši, který také tvrdil: *"Dokud nevidím jeho probité ruce... neuvěřím!"* Ježíš mu odpověděl: *"Tomáši, protože jsi mě viděl, uvěřil jsi, blahoslavení jsou ti, kteří neviděli a uvěřili."* (J 20,24-29) Pravá víra spočívá na Božím slově, ne na vidění.

Poslední nebezpečí znamení a hledání zázraků spočívá v tom, že v posledních dnech

bude satan používat zázraky k tomu, aby klamal a podváděl zástupy, které vyvrcholí v podvodech antikrista a falešného proroka.

1. Kristovo varování v Mt 24,24:

"Neboť vyvstanou lžimesiášové a lžiproroci a budou předvádět veliká znamení a zázraky, že by svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné." Je tedy úplně jasné, že "znamení a zázraky" mohou být a budou předváděny falešnými kristy a proroky. Kolik lidí jimi je a ještě bude podvedeno?

2. Varování 2Te 2,8-12:

"A pak se ukáže ten zlý, kterého Pán Ježíš zabije dechem svých úst a zničí svým slavným příchodem. Ten zlý přijde v moci satanově, bude konat kdejaký mocný čin, klamná znamení a zázraky a všemožnou nepravostí bude svádět ty, kdo jdou k záhubě, neboť nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila. Proto je Bůh vydává do moci klamu, aby uvěřili lži. Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti."

Zdá se, že hlavním nástrojem podvodu, který si satan použije, bude jeho předvádění zázračné moci. Jak účinné to bude, vidíme již dnes v nebiblické touze po tolika znaméních, zázracích a divech. Je možné, že se připravují pro veliký podvod, o kterém si čteme zde a také ve Zjevení 13?

Mohli bychom se právě tak dobře zeptat sami sebe, proč Pán dovolí toto mocné podvádění. Odpověď, jak věřím, je právě v této pasáži ve 2Te 10,12, kde si čteme: *"Protože nepřijali a nemilovali pravdu" a kteří "neuvěřili pravdě"*. Dvakrát se zde objevuje slovo "pravda". Bůh dovoluje toto mocné podvádění, toto "silné oklamání", aby smetl ty lidi, kteří zanedbali a odmítli PRAVDU - Boží slovo, Písmo a samotného Krista, který je PRAVDOU (J 14,6). Protože nepoložili Písmo na místo, kam patří - a to je na PRVNÍ MÍSTO - ale hnali se za okázalostí, zázraky, senzací, aby ukojili své nebiblické touhy po těchto věcech, Bůh jim pošle "silný klam, aby uvěřili lži".

Milý čtenáři, naše rozpoznání výhradní autority Božího slova (Pravdy) je nade všechno důležité! Učení je důležité! Buď blízko Knize knih! Všechny zážitky, znamení, divy a zázraky musí být podřízeny Písmu. Naše víra musí být založena na neměnném věčném Božím slově. V souvislosti s touto myšlenkou navrhuji, abyste si také přečetli Zj 13,11-18.

Na závěr obraťme svou pozornost na Jana 4,46-54, kde nacházíme překrásný záznam uzdravení syna královského služebníka. Když otec přišel k Pánu Ježíši s prosbou, aby uzdravil jeho syna, On mu řekl: *"Neuvidíte-li znamení a zázraky, neuvěříte."* (v.48) Proč odpověděl právě takto? Myslím, že proto, aby vyzkoušel otce, zda jen hledal znamení jako většina Židů, kteří tam byli, nebo měl skutečnou víru, která stála na podkladě Pánova slova. Potom, když Pán Ježíš jednoduše řekl *"Vrať se domů, tvůj syn je živ"* (v. 50), královský služebník Jej vzal za slovo. Čteme dále: *"Ten člověk uvěřil slovu, které mu Ježíš řekl, a šel."* Jaká překrásná jednoduchost víry. Nežádal Pána o znamení, že jeho syn opravdu žije a je uzdravený. Jenom prostě uvěřil tomu, co mu Ježíš řekl, bez znamení. Jak to muselo být Pánu Ježíši milé, když ho neustále obtěžovali hledači znamení. Kéž bychom i my mohli být jako tento královský úředník! Pamatujte na Žd 11,6: *"Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají."*

(Výběr z knihy A. H. Pohla: 17 důvodů, proč jsem opustil jazykové hnutí)

Nevzdat to jen tak!

(Stop na útěku k sebevraždě)

"K čemu to všechno ještě? Bez práce, výpověď ze zařízeného podnájmu, bez peněz v peněženke, bez přátel...!"

Tak to tenkrát před 22 lety vypadalo v mém životě. Bylo mi tehdy 23 let, byl jsem dítě zbožných rodičů s téměř jen zbožným přibuzenstvem. Černá ovce rodiny, pijan a trestanec.

Ztroskotat ve všem

Neustále znovu a znovu jsem ztroskotával, nedokázal jsem nic trvalého. Žádné řádné zaměstnání, žádné vztahy k druhým lidem, jen moje láhev, která dávala útěchu a zapomnění.

Jiní mluvili o životě, o smyslu a cíli života, a u mne nic takového nebylo, jen temná a nejistá budoucnost. K čemu to všechno ještě bylo? Kolikrát jsem si předsevzal udělat pití konec, přestat lhát...! Nikdy z toho nic nebylo. Nemá to přece žádný smysl, nejlépe bude skoncovat s tím, čemu druhí říkají život.

Tak jsem tenkrát uvažoval a přemýšlel, jak se co nejlépe dostat na onen svět. Kdybych nebyl býval tak zbabělý - jímá mne děs, když se dnes nad tím zamyslím -, nebyl bych už dnes žil a neměl bych rodinu a nemohl bych se těšit z krásných věcí stvoření.

Pocity vyvržence

Není to snadné sdělit podobné pocity někomu, kdo takové srážející životní okolnosti ještě nikdy nepoznal. Bojuješ léta proti své vášni, chceš být jako jiní, uznávaný, oceňovaný, milovaný a vážený. Místo toho prožíváš jen výčitky, rady, které jsou více ranami než radami, zbožným odsouzením jako "pijani, kteří nikdy do království nebeského neprijdou". A to

nejhorší na tom je, že ti druzí, ti správní, mají pravdu. To způsobuje, že jsi ještě osamělejší a zničenější, a piješ víc a víc, abys to sám reálně neprožíval.

Tenkrát byli lidé, kteří mne z této situace dostali. Byli to křesťané z Modrého kříže. Neodsuzovali, měli mě jen rádi a jejich pomoc byla velmi praktická. Děkuji Bohu, že pro mne měl připravený takové zachránce života.

Můj přítel Klaus

Jinak tomu bylo s Klausem. Vynořil se jednoho dne, otrhaný, jen s párem igelitových tašek v rukou. Zbývala jen poslední možnost na odborné klinice, ve které léčili i mne, kterou jsem mu navrhl a kde jsem prosil o pomoc. Než jsme pro něj našli pokoj, bydleli jsme spolu. Měli jsme spolu řadu rozhovorů a byl pln nadějí. Jednou mi řekl: "Kdybych ještě jednou upadl zpět, udělám tomu konec, pak je alkohol opravdu vítěz."

Klaus dostal zaměstnání, našel si malý byt, život pro něho začal znovu. Náhle ale zmizel, prostě nebyl k nalezení.

Po celý den jsem ho hledal, vyptával se sousedů. Jeho byt byl zamčený. Zámečnick otevřel dveře a já našel Klause. Byl mrtvý! Skončil život tabletkami na spaní. V posledních rádcích, které jsme našli, napsal: "Nedokážu to, alkohol nade mnou zvítězil."

Při jeho pohřbu byli přítomni u hrobu jen jemu rovní, jen alkoholici, pacienti kliniky.

Waltrovo jediné východisko

A je tu ještě Walter, který přišel do naší skupiny s tak velkou nadějí. Šlo to s ním kupředu. Prodělal odvykací kúru a žil

několik měsíců jako abstinent. Jeho manželství se obnovilo, děti se těšily na tátu, který byl střízlivý.

Pak se znovu vrátil k alkoholu. Odpadl a jako jediné východisko viděl sebevraždu.

Oba, Klaus i Walter, byli moji přátelé. Jsou mi oba blízcí, protože velmi dobře znám jejich pocity. Byly to kdysi i moje pocity: "To přece nemá žádnou cenu - skončuj s tím ubohým životem. Alkohol, problémy, závislost jsou přece silnější než ty."

Netušený život

Mohu dnes žít, skutečně žít. Už tu není temnota a bezmocnost závislosti. Jsou zde lidé, ti takzvaní "jiní" z tehdejška. Objevují je víc a více a naučil jsem se je milovat i s jejich slabostmi.

A je tu moje zahrada s rostlinkami a květinami, nebe s proměnou temných

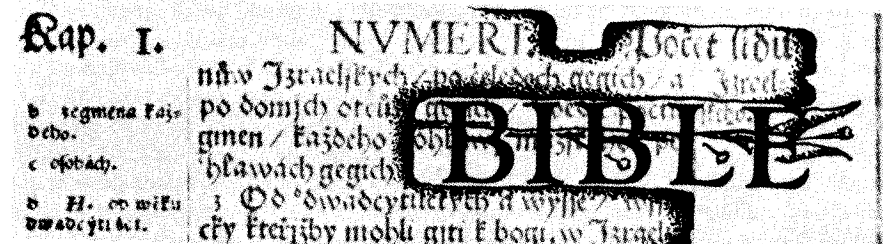
mraků a slunečného svitu. A je tu moje žena a děti, lidé, které mám na tomto světě nade vše rád.

Ale to nejdůležitější pro mne bylo, že mi Bůh daroval život, že má s mým životem svůj plán a že mne miluje. Dnes vím, že moje tehdejší závislost nebyla ničím jiným než návodem k sebevraždě.

Děkuji, Pane Ježíši Kriste, že jsi mne zachránil před sebevraždou. Tehdy jsem nemohl tušit, co všechno by mi bylo ušlo.

Heiner Lingener - Botschafter des Friedens 93.

Je opravdu těžké posloužit těm, kdo jsou trápeni závislostí na alkoholu, zvláště pak pro ty, kdo neprožili, co tato závislost znamená. Snad toto krátké svědectví někomu ze čtenářů poslouží - bylo by to naší největší radostí (redakce).

opravdu jedinečná kniha na světě (Ž 119,160)

Znalost Bible patřila a patří k základům všeobecného vzdělání každého člověka. Tato kniha byla a zůstala důležitým činitelem na cestě pokroku, literatury a kultury vůbec, která se však také často stávala nástrojem poroby a útisku. Byla často zdrojem poučení i uměleckých podnětů mnoha světovým umělcům. Také v každodenním hovoru užíváme nej-různějších přísloví, přirovnání a obrazů, jež pocházejí z Bible. Všechny tyto okolnosti nás vedou k tomu, abychom se s Biblií seznámili.

Bible je jedinečná svým vznikem. Autorem Bible je sám Bůh. Postupem času pověřil jednotlivé pisatele (je jich přes 40), zmocnil je svým Duchem, vyučil a vedl, aby zaznamenali jeho vůli a plány, jeho zásahy do dějin lidstva a jeho program - cestu záchrany hříšného člověka, tj. dílo spasení skrze Ježíše Krista. První písemné záznamy této knihy byly učiněny za Mojžíše, přibližně 1500 let před Kristem, a to o době 4000 př. Kr. Poslední kniha Bible - Zjevení, byla napsána ke konci 1. stol. našeho letopočtu. Bible nebo její části Nový zákon, případně evangelia jsou přeložena více než do 2000 jazyků a rozšiřována v mnohamilionových nákladech výtisků ročně.

Bible je jedinečná svým obsahem. Je to pokladnice nejvzácnějších pravd, pravé moudrosti, vzácných příkladů, ale zvláště Božích zaslíbení, která se časem naplnila a naplňují. Je vlastně malou knihovnou (obsahuje 66 knih), vzácným Božím darem, lékárnou duší, nejmodernější zbraní ducha v boji s hříchem a pokušením, nejspolehlivějším průvodcem na cestě života, pohledem do duchovného světa, ukazatelem cesty záchranu, veslavnou písní o Boží lásce. Svou pravdivost a autoritu si tato kniha uhájila sama svou vnitřní silou a útočností lásky na srdce a svědomí člověka. Její čtenář se musí rozhodnout pro Boha a jeho pravdu nebo proti nim, pro Boží lásku nebo pro Boží soud, pro věčný život nebo pro věčné zahynutí.

Bible je jedinečná svým posláním. Není to náboženská čítanka, učebnice humanity, mravoučná příručka ani sociologická pomůcka ani jen historický dokument. Má vyšší poslání - ukázat člověku cestu k Bohu, cestu spasení. Odpovídá jednoznačně na otázku lidské duše: Co mám činit, abych byl zachráněn pro věčnost?

Bible ukazuje od samého začátku v předobrazech na Ježíše Krista, který byl Bohem zaslíben a jako Boží Syn se zde narodil a uskutečnil své poslání záchranu, které je vzácným obsahem druhé části Bible - Nového zákona. Zvláště ve čtyřech evangeliích vidíme Krista jako poníženého služebníka, jako trpícího Božího beránka za viny lidstva. Je prvním, kdo naplnil prorocké slovo, že bude pohřben, ale vstane z mrtvých, jako oslavený Pán nebe i země. On je středem a obsahem celé Bible.

Bible je jedinečná svou zasahující mocí. Této knize vděčíme za všechnu křesťanskou kulturu od doby Kristovy až po dnešní dobu. Probudila a probouzí lidské svědomí a ukazuje k vyšším hodnotám lidského života už zde na světě. Působí zásadní změnu lidského života upozorňováním na jeho dočasnost a na pokračování věčného života za hrobem. Za tímto účelem vychovala a vychovává vzácné charaktery (i v našem národě, jako byli Hus, Komenský, Palacký, Masaryk aj.), buduje spořádané a šťastné rodiny, tvoří společenství nových charakterních lidí, je hlavním pilířem zřízení demokratických států. Tato kniha by měla být v každé knihovně a na každém stole, jak tomu bývalo za krásné doby bratrské. Bude-li milována a čtena, zapůsobí jistě na každé srdce i život, změnu myšlení a tak uskuteční znovu své poslání i v našem národě. Díky Bohu za tuto převážnou knihu knih - Bibli!

V tomto jubilejním roce, který prožíváme, vzpomínáme s vděčností, že právě před 400 lety byl dokončen jeden z nejkrásnějších českých překladů Bible, tzv. Bible kralické.

Znáš tuto jedinečnou knihu? Nemáš-li ji, rádi ji opatříme!

SI

Anglie. Ze zprávy Spojených biblických společností (UBS) vyplývá, že v období od 1.11.1992 do 31.10.1993 Bylo ve světě distribuováno 18,045 110 Biblí. Poprvé se na distribučním seznamu objevuje Eritrea, autonomní oblast v sev. Etiopii při pobřeží Rudého moře.

Rusko. Ruská biblická společnost se chystá v tomto roce otevřít nové skladovací prostory v Novosibirsku. Na Sibiři totiž vzrůstá zájem o Bibli, a proto je zapotřebí, aby i v této oblasti bylo místo, odkud se bude distribuce koordinovat. Letos by mělo být do nového skladu přepraveno 200 000 Biblí. Nejúspěšnější publikací této společnosti je Dětská Bible v ruštině, která vyšla v milionovém nákladu. V Rusku je 160 tisíc škol, které navštěvuje 35 milionů dětí.

Bible - potvrzena naplněním proroctví:

(Proroctví o Mesiáši naplněna v Kristu!)

"Ze všech proroctví Bible se snad žádné nedá srovnat s těmi, která se zabývají naším Vykupitelem. To platí jak o počtu, tak i o jednotlivých detailech."

(William MacDonald)

Skutečně, množství prorockých výroků Bible o našem Pánu Ježíši Kristu je překvapivé. **Žádná jiná osoba světových dějin není předem ohlášena tak mnoha a tak detailními předpověďmi.** Již toto zjištění samo o sobě by mělo být dostatečné k tomu, aby dokázalo jedinečnost jak Bible, tak i osobnosti Ježíše Krista. Na druhé straně je nemožné v rámci jednoho článku toto množství předpovědí být jen přibližně vyčerpávajícím způsobem přehlednout. Hledajícímu a zkoumavému čtenáři Bible je dána v Duchu svatém možnost odhalovat stále nové a nové odkazy biblických proroctví o jeho milovaném Pánu a Spasiteli (J 16,13.14). Chtěl bych jen čtenáře povzbudit, aby neustával a hledal stále a horlivě nové poklady Božího slova.

Abychom si udělali alespoň malý obrázek, s jakým množstvím prorockých výroků se setkáme při studiu Bible, obsahuje seznam v našem článku něco víc než 70 proroctví s udáním původu ve SZ a s odkazy na jejich naplnění v NZ. Celkově obsahuje Starý zákon na 300 proroctví o Kristu, z nichž většina se již splnila.

Vyvrcholením splněných mesiánských proroctví jsou bezesporu ta, která jsou v souvislosti s utrpením našeho Pána. Je to téměř 30 předpovědí, které se naplnily ve dni jeho zatčení a popravu, tedy v časovém rozmezí zhruba 24 hodin! Tato skutečnost vynikne o to více, uvědomíme-li si, že předpovědi o utrpení Mesiáše pochzejí z let 1000, 700 a 500 př.Kr.

S údivem poznáváme, že tím proroci, aniž by to věděli a bez záměru prohlásili tento den, den, ve kterém Pán Ježíš strpěl na našem místě smrt, za největší den lidských dějin.

Příklady proroctví o Kristu ve SZ a jejich naplnění v NZ

(řazeno podle biblických míst)

Proroctví	Doba	Obsah	Naplnění
1M 3,15	4000 př.Kr.	potomek ženy	Ga 4,4
1M 9,26-27	2600 př.Kr.	potomek Semův	L 3,36
1M 18,18	2100 př.Kr.	potomek Abrahamův	Sk 3,25
1M 21,12	2064 př.Kr.	potomek Izákův	L 3,23.24
1M 49,10	1870 př.Kr.	z pokolení Judova	L 3,33
4M 24,17	1405 př.Kr.	potomek Jákobův	L 3,34
5M 18,15	1405 př.Kr.	prorok	J,20; 6,14
2S 7,12	1000 př.Kr.	syn Davidův, věčné království	Mt 1,1
Ž 2,7	1000 př.Kr.	Syn Boží	Mt 3,17
Ž 9,9	1000 př.Kr.	je soudce	+Sk 17,31
Ž 16,10	1000 př.Kr.	jeho vzkříšení	Mt 28,5-10
Ž 22,2	1000 př.Kr.	opuštěnost od Boha	*Mt 27,46
Ž 22,7-9	1000 př.Kr.	posmíván a opovržen	*Mt 27,39-40
Ž 22,9	1000 př.Kr.	znění posměchu	*Mt 27,13
Ž 22,15	1000 př.Kr.	jeho zlomené srdce	*J 19,34
Ž 22,17	1000 př.Kr.	probodené ruce	*J 20,27

Ž 22,18	1000 př.Kr.	dívají se na něj	L 23,35
Ž 22,19	1000 př.Kr.	dělí si jeho šaty	*J 19,23
Ž 22,19	1000 př.Kr.	losování o oděv	*J 19,24
Ž 22,29	1000 př.Kr.	je král	+2Te 1,7-8
Ž 22,30	1000 př.Kr.	každé koleno se před ním skloní jako před Pánem	+Fp 2,10
Ž 27,12	1000 př.Kr.	obžalován falešnými svědky	*Mt 26,60-61
Ž 31,6	1000 př.Kr.	poroučí ducha svého Bohu	*L 23,46
Ž 34,21	1000 př.Kr.	jeho kost nebude zlámána	*J 19,33
Ž 38,12	1000 př.Kr.	přátelé a příbuzní stojí zdaleka	*L 23,49
Ž 41,10	1000 př.Kr.	zrazen přítelem	*Mk 14,10
Ž 68,19	1000 př.Kr.	jeho nanebevstoupení	L 24,50-51
Ž 69,5	1000 př.Kr.	nenáviděn bez příčiny	J 15,23-25
Ž 69,10	1000 př.Kr.	horlivost pro Boha	J 2,15-17
Ž 69,22	1000 př.Kr.	dostal ocet jako nápoj	*J 19,29
Ž 72,10	950 př.Kr.	obdarován mudrci	Mt 2,1.11
Ž 78,2	1000 př.Kr.	hovořil v podobenstvích	Mt 13,34.35
Ž 109,4	1000 př.Kr.	modlí se za své nepřátele	*L 23,34
Ž 109,25	1000 př.Kr.	lidé potřásají hlavami	*Mt 27,39
Ž 110,1	1000 př.Kr.	On je "Pán"	L 20,41-44
Ž 110,1	1000 př.Kr.	sedí po pravici Boží	Žd 1,3
Ž 110,4	1000 př.Kr.	je "knězem věčným"	Žd 6,20
Ž 118,22	neznámo	Židům je "kamenem urážky"	1Pt 2,7-8
Př 8,23	950 př.Kr.	jeho preexistence	J 8,58
Iz 7,14	700 př.Kr.	narozen z panny	Mt 1,18
Iz 7,14	700 př.Kr.	jeho jméno: Immanuel	Mt 1,23
Iz 8,23	700 př.Kr.	služba v Galileji	Mt 4,12-16
Iz 9,6	700 př.Kr.	následník Davidova trůnu (ne Šalomoun)	Mt 1,1
Iz 11,1	700 př.Kr.	z rodu Izai	L 3,23.32
Iz 11,2a	700 př.Kr.	na něm spočine...Duch Hospod.	Mt 3,16.17
Iz 11,2b	700 př.Kr.	...Duch moudrosti a pochop.	L 2,52
Iz 11,2c	700 př.Kr.	...Duch rady...	L 19,22.23
Iz 11,2d	700 př.Kr.	...Duch síly	Mk 1,22-27
Iz 11,2e	700 př.Kr.	...Duch poznání a bázně Hosp.	L 2,47-52
Iz 25,8	700 př.Kr.	odstraní smrt	1K 15,54
Iz 35,5.6	700 př.Kr.	znamení a zázraky	Mt 9,35
Iz 40,3	700 př.Kr.	příchod ohlášen poslem	Mt 3,1-3
Iz 45,23	700 př.Kr.	každé koleno se skloní před ním jako Pánem	+Fp 2,10
Iz 49,6	700 př.Kr.	"světlo" pohanům	Sk 13,47.48
Iz 50,6	700 př.Kr.	posmíván a zbit	*Mk 14,65
Iz 53,3	700 př.Kr.	zavržen svým národem	*J 19,14
Iz 53,4-5	700 př.Kr.	trpěl na našem místě	*Mt 8,16-17
Iz 53,5	700 př.Kr.	raněn a ubit	*Mt 27,26

Iz 53,7	700 př.Kr.	mlčí k žalobám a k týraní	*Mt 26,62-63
Iz 53,9	700 př.Kr.	pochován v hrobě bohatého	*Mt 27,57-60
Iz 53,12	700 př.Kr.	počten s bezbožníky	*Mt 27,38
Jr 23,5	600 př.Kr.	z domu Davidova	L 3,23.31
Jr 31,15	600 př.Kr.	zabití nemluvíňátek v Betlémě	Mt 2,16-18
Da 7,13-14	535 př.Kr.	jeho příchod na oblacích	+L 21,27
Da 9,25	535 př.Kr.	doba narození	L 2,1-7
Oz 11,1	740 př.Kr.	útěk do Egypta	Mt 2,14
Am 8,9	760 př.Kr.	tma	*Mt 27,45
Mi 5,1	735 př.Kr.	jeho preexistence	Ko 1,17
Mi 5,1	735 př.Kr.	místo narození	Mt 2,1
Za 9,9	520 př.Kr.	triumfální vjezd do Jeruzaléma	J 12,13-14
Za 11,12	520 př.Kr.	zrazen za 30 stříbrných	*Mt 26,15
Za 11,13	520 př.Kr.	mzda za zradu povržena ve chrámu	*Mt 27,5
Za 11,13	520 př.Kr.	cena za pole hrnčívovo	*Mt 27,7
Za 12,10	520 př.Kr.	probodený bok	*J 19,34
Za 13,6	520 př.Kr.	probodené ruce	*J 20,27
Za 13,7	520 př.Kr.	opuštěn svými učedníky	*Mk 14,50
Ma 3,1	430 př.Kr.	ohlášení předchůdcem	Mt 11,10
Ma 3,1	430 př.Kr.	vtažení do chrámu	Mt 21,12

Poznámky: + proroctví ještě nenaplněná, * tato proroctví se naplnila jednoho dne

Příležitostně vznášená námitka, že proroctví byla napsána teprve až za dob Krista anebo ještě později, a že se tedy "splnila" automaticky, je dnes odsunuta jako bezpředmětná samotnými vědci, kteří se zabývají biblickými texty mj. také existencí tzv. "kumránských rukopisů". Zde byly v roce 1947 nalezeny mimo řadu jiných biblických knih 2 svitky obsahující proroka Izaiáše. Prof. dr. ing. Werner Gitt, ředitel Fyzikálně technického spolko- vého ústavu v Braunschweigu, píše: "Kumránské texty pochází podle souhlasného svě- dectví různých badatelů z 1. století před Kristem. Tato proroctví byla napsána tedy nej- méně 100 let před svým vyplněním. Výše uvedená námitka je tedy již jen na základě ná- lezů v Kumránu neudržitelná."

Co nám při sledování časových bodů, v nichž "mluvíval Bůh k našim otcům ústy proro- ků" (Žd 1,1) určitě neujde, je skutečnost, že jsou na časové ose rozloženy nerovnoměrně. Rozdíl mezi nejstarším a nejmladším proroctvím je zhruba 3 570 let! Cožpak by Bůh všechno to, co zjevil o Mesiáši během tak dlouhé doby, nám nemohl říci v jednom jedi- ném okamžiku "x"? Určitě by to pro něj nebyl žádný problém, avšak je očividné, že tím Pán Bůh zdůraznil cenu svého proroctví tím, že ho pronesl vždycky za zcela určité doby a za zcela určitého podnětu. Nic nebylo ponecháno náhodě. Žádný prorok neměl náhodou nějaký sen ani nemluvil náhodně o něčem, co by se rovněž náhodně naplnilo.

Mesiášská proroctví jsou spojena s růstem obyvatelstva země:

Bůh zjevoval svá mesiášská proroctví v souvislosti s růstem a rozšířením obyvatel- stva země. S každým dalším zjevením o původu Mesiáše byl upřesněn předurčený okruh osob, z nichž pocházel.

Pán Bůh vymezuje při růstu rodového stromu lidstva ihned při vzniku odnože právě tu, z níž pochází Mesiáš. Poselství o Spasiteli světa bylo (a je) pro Boha tak důležitá, že s ním nikdy nemůže otálet.

Mesiášská proroctví jsou spojena také s historickými událostmi starozákonní doby:

Čtenáři Bible vědí, že Pán Bůh některá svá proroctví neřekl jednou, ale že je vícekrát opakoval. Často jde o opakování téhož, již známého proroctví. Jistěže i opakování má podtrhnout význam proroctví, ale Pán Bůh tím zamýšlel více. Sdílel své slovo podle situace, většinou krátce před velkými historickými událostmi, po nichž se výhled na jeho naplnění z lidského hlediska stával takřka nemožný. Ale protože to bylo Boží slovo, směli ti, na něž se vztahovalo, důvěřovat, že On své slovo navzdory všem nepříznivým okolnostem splní. Na příkladu mesiášských královských zaslíbení (to jsou proroctví, hovořící o knížetství a království Mesiáše) nám má být jasné, že opakování Božského slibu bývalo dáváno Božím lidu vždy před takovouto událostí, aby se ho mohl držet a mohl projít i nejtemnějším obdobími své historie.

"Čím temnější a beznadějnější byl historický vývoj izraelského národa, tím světlejší a nadějnější byla Boží zjevení davidovských zaslíbení" (K. Thewes).

Dále nám pomůže sledovat události historie Izraele, počínaje královstvím za Saule, Davida a Šalomouna, rozdělení na severní a jižní království, jejich dobytí a znovuvýstavbu Jeruzaléma (chrámu a města) až k dalšímu rozboření v roce 70 po.Kr. Během této doby Bůh opakoval nejméně třikrát zaslíbení dané Davidovi, že jeho království je věčné, resp. že z domu Davidova vzejde věčné království. V následujících staletích byla vyhlídka na naplnění této předpovědi stále mizivější. Zprvu zůstaly jen dva (ze 12) kmenů Izraele pod vládou domu Davidova (jižní království). Když pak roku 723 př. Kr. padlo severní království definitivně do rukou Assyřanů, zmizela i naděje na možné opětné znovusjednocení. Ale krátce předtím Bůh své zaslíbení opakoval, aby i přes nejnepříznivější okolnosti věřící našli potěšení a naději.

Další ještě větší nápor na mesiášskou naději byl v roce 586, kdy Nebukadnezar se převalil Judskem a dobyl Jeruzalém. Prorok Jeremiáš řekl předtím úradujícímu "synu Davidovu", králi Joachinovi, že "přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy Davidovi vzbudím výhonek spravedlivý. Kralovat bude jako král a bude prozřívavý a bude v zemi uplatňovat právo a spravedlnost" (Jr 23,5).

Tato slova dala věřícím Židům naději a důvěru i v nejtemnějších dobách jejich existence. Dodnes na tohoto krále čekají. Když přišel, nepoznali ho, i když mohl svůj Davidovský původ jednoznačně prokázat (L 3,23-31) a kromě toho byl prorokem Danielem předpověděn přesný čas jeho vystoupení. Místo toho svého krále (J 19,19) "rukou bezbožných (=Římanů) přibíli na kříž a zabíli" (Sk 2,23). Aniž by to věděli, "naplnili tak slova proroků" (Sk 13,27). Jednou jej však uvidí, neboť je předpověděno: "Hle, přichází v obláčích! Uzří ho každé oko, i ti, kdo ho probodli..." (Zj 1,7).

Naplnění mesiášských proroctví nebylo náhodou

"Vědec Peter Stoner ve své knize >Science Speaks< uvádí, že podle počtu pravděpodobnosti je zde náhoda vyloučena. Při aplikaci moderní metody počtu pravděpodobnosti na 8 proroctví.. říká Stoner: " ... vidíme tedy, že šance naplnění všech 8 proroctví na jednom libovolném člověku (od tehdy až dodnes) je 1:10¹⁷.

To je 1:100.000.000.000.000.000!" (Mc Dowell, J.: Bibel im Test, 1989, str.250).

"Stoner dále říká: "Tato proroctví byla napsána buď Boží inspirací, anebo je proroci psali dle vlastní fantazie. V tom případě by však měli proroci naději jen 1:10¹⁷, že se všechna naplní na jednom jedinci. Ona se však všechna naplnila v Kristu". Stoner pak vzal do úvahy 48 proroctví a říká: " ... Vidíme, že naděje na splnění všech 48 proroctví u jediného člověka je 1:10¹⁵⁷."

"Bylo by možné, aby se na jiných lidech naplnilo jedno nebo dvě proroctví, ne však všech 60 hlavních proroctví! Kdybyste kromě Ježíše dokázali nalézt někoho jiného, ať již žijícího nebo mrtvého, na němž by se mohla naplnit jen polovina proroctví o Mesiáši, ... zasloužili byste si vysokou doměnu!"

I dosud nenaplněná proroctví se vyplní!

Udělal jsem si malý výřez mesiášskými proroctvími Starého zákona a viděli jsme, jak Pán Bůh mluví s ohledem na situaci a že lidem dával přesné a spolehlivé předpovědi, na které se mohli v libovolných situacích spolehnout. Viděli jsme také, s jakou zarážející přesností se Boží slovo naplňuje. Smíme proto s jistotou tvrdit: I ty předpovědi, které zůstaly dodnes nenaplněny, se naplní.

Ústřední událost, na kterou dnes věřící čekají, se jednou naplní:

Ježíš Kristus přijde,

protože nám to Boží slovo předpovídá a Boží slovo se naplní: "Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?" (L 18,8)

Podle Bernda Grunwalda, Die Wegweisung 7+8/93, přípr. tp

zaujímavosti

Francúzsky svetoznámy dramatik, kla-sik a akademik Eugene Ionesco, ktorý na jar 1994 zomrel v Paríži vo veku 81 rokov, na otázku, či verí v Boha, odpovedal: "Ja sám sa uchádzam o miesto na nebesiach. Sám chcem byť Bohom."

Poznámka redakcie: Keby sma sa ho na to opýtali v jeho súčasnej situácii, zrejme by odpovedal úplne inak. Ale to už je jeho problém. Zamyslime sa však nad tým my, ktorí sa ešte len na večnosť chystáme.

* * *

Ešte len 16 ročná nemecká plavkyňa, držiteľka troch svetových rekordov a šty-roch medailí z letnej olympiády v Barcelone, hovorí o Bohu a posmrtnom živote: "...verím v posmrtný život. Predstavujem si, že tam hore, v nebi, život pokračuje

ďalej a človek sa tam po smrti stretne so všetkými blízkymi, ktorí už dávno zomreli. Cítim sa lepšie, keď myslím na Boha. Po-máha mi to pri mnohých situáciách."

(International 5/1994)

* * *

Dňa 1.mája 1994 počas automobilových pretekov F1 tragicky zahynul niekoľko násobný majster svetra Brazílčan Ayrton Senna vo veku 34 rokov. Z dennej tlače sme sa o ňom dočítali, že to bol hlboko veriaci človek. Na každé preteky si neza-budol do svojej batožiny pribalit aj Bibliu a pravidelne si z nej čítaval. Pred pretekmi sa modlieval. "Takmer vždy ma Pán Boh vypočuje" - hovorieval Ayrton Senna. Skeptici oponujú, že v ten nešťastný deň mal asi Pán Boh dovolenku, keďže ho

nechal tragicky zomrieť, v nemocnici v Miláne vydýchnuť naposledy. Musíme vyznávať, že Pán Boh nerobí chyby a vie, kedy a koho a ako odvolať. Raz sa dozvieme prečo tak a nie inak. Bolo by to však iste pekné, stretnúť sa so Sennom v nebi.

jk

"Predčasné" voľby

U nás, na Slovensku, nás na jeseň 1994 opäť čakajú parlamentné voľby. Prišlo to akosi predčasne, v polovici pôvodného obdobia. Máme tu vyše 100 rôznych politických zoskupení, pravých, ľavých, stredných a čo ja viem ešte akých. Koho to vlastne voliť? Mnohí, a je ich vyše 20 %, hovoria, že voliť nebudú nikoho a bude pokoj. Napokon sa všetko už len dajako skončí a život pôjde ďalej. Ťažko dnes povedať, či to bude lepšie alebo horšie.

Kým ešte žila moja mamička a prišiel čas volieb, hovorievala: "Ja som si už zvolila Pána Ježiša a s ním to určite dopadne dobre." Dnes už je v nebeskej vlasti a mohla by túto pravdu potvrdiť. Mnohí z nás ju potvrdzujeme aj na tejto zemi. Voliť si však treba aj z ponúkaných kandidátov do parlamentu. Aspoň u nás, na Slovensku, keďže už máme tie predčasné voľby. Koho si vyvoliť? Mnohí hovoria, že najlepšie nikoho, pretože všetci už tu boli a sklamali. Je však pravda, že aj tie hlasy "pre nikoho" napokon dostanú najsilnejší. Treba si preto vybrať aspoň tých, ktorí sú za demokraciu, morálku, mravnosť a prosperitu. Že sú to všetci? Ak sa však verejne hlásia k ateizmu a voľnomyšlienkarstvu, asi prosperitu nikdy nedosiahnu. Preto tých by sme si voliť nemali. Ak sa niekto otvorene hlási ku kresťanskej hodnotovej orientácii a robí v prospech ideálov kresťanstva, mohol by dostať náš hlas.

Nechceme tu však nikomu radiť. Tento článok má iný cieľ: Skôr či neskôr, ako bude neskoro odporučiť voľbu Pána Ježiša

Krista za svojho osobného Záchrancu a Pána. Veď takáto voľba nikdy neznesie odklad. Mnohí mladí si myslia, že je to voľba predčasná, že ešte majú dost času, až zotárnu alebo až na smrteľnej posteli. Lenže nikto z nás nevie, či vôbec zotárne a či sa na akúsi smrteľnú posteľ vôbec dostane.

Nedávno som šiel autobusom po krásnej rovnej ceste a v dobrom počasí. Naproti nás stál druhý autobus, okolo hlúčik ľudí, záchranné vozidlo, vozidlo policajtov a ešte aj dve, tri iné vozidlá. Dopravná nehoda, akých býva neúrekom. Z ťažko deformovaného vozidla už iba autogénom vyprostovali ešte pred chvíľou mladého, zdravého a ambiciózneho človeka. Teraz už bolo po všetkých nádejách.

Najlepšie je, keď čo v najmladšom veku si človek uvedomí, že je hriešny a že bez Pána Ježiša zahynie. Potom príde čas voľby. Nie zdvihnutím ruky alebo vystúpením pred akúsi tribúnu, ale v hlbokom pokání, aj so zaslzenými očami človek musí povedať tých niekoľko vlastných slov modlitby: "Pane Ježišu Kriste, viem, som hriešny. Odpusť mi moje viny. Ďakujem Ti, že si aj za mňa zomrel na golgotskom kríži. Chcem Ťa nasledovať po celý život ako môjho osobného Spasiteľa a Pána..." Po takejto "volebnej" modlitbe sa razom všetko rozjasní, všetko bude iné. Nastane radosť v nebesiach i na zemi a šťastie, ktoré nemôže dať svet. O takýchto voľbách chceme povedať aj v týchto riadkoch.

Mnohí z nás už sú kresťanmi. Napriek tomu sa denne rozhodujeme pre rôzne cesty a ciele. Ak sa však nerozhodneme, aby nás viedol Pán Ježiš, naše cesty nebudú úspešné a ani požehnané. Každý deň je čas volieb, najlepšie hneď ráno, v tichej rannej chvíli s Pánom. Rozhodnime sa vždy preňho a budeme šťastní dnes i po celú večnosť.

jk

*Včera som sa díval
na dielo Majestátu pani S:
Ešte pred pár dňami
bola medzi nami
usmievavá,
ochotná,
statočná,
veriacia žena a matka.
Dnes leží nehybne.
Sála z nej mráz.
Chystáme sa
zahrabať ju do zeme.
Čo už proti Majestátu pani S.*

*Dnes som v kresťanskom zhromaždení
stretol jej syna.
Oslovil ho Majestát
Pána Ježiša Krista,
ktorý povedal:
Ja som Vzkriesenie i Život.
On jediný sa Majestátu pani S
vysmial do tváre:
-Kde je tvoj ostenň,
kdeže je tvoje Víťazstvo?*

*Zajtra Majestát pani S
zhorí ako fakľa
v jazere večných plameňov.
Celkom iste zavládne Majestát Života
slavného Víťaza z Golgoty.*

*V Knihe kníh je napísané:
Kto mne verí, bude žiť, hoci by aj zomrel.
Aj ja s veriacimi vyzývam Majestát
Pána Ježiša Krista*

jk

Posledné slová veľkých mužov

Nič nie je poučnejšie ako svedectvo zomierajúceho. Zvlášť klamár povie vtedy pravdu. Pohľad na smrteľnú posteľ prezrádza viac ako veľké slová diela počas života. V okamžiku, keď je človek zoči-voči smrti, strácajú mnohí svoje masky a stávajú sa pravdivými. Mnohí musia spoznať, že stávali na piesku, vydali sa ilúzií a nasledovali veľkú lož. Aldous Huxley píše v predslove k svojej knihe "Pekný nový svet", že sa majú všetky veci posudzovať tak, akoby sa videli zo smrteľného lôžka. "Nauč nás tak počítať naše dni, aby sme uvodili múdrosť do srdca" (Ž 92,12), hovorí Biblia.

CISÁR AUGUSTUS: "Hral som dobre svoju rolu? Teda, potlesk doznieva, komédia sa skončila."

HEINRICH VIII: "Tak, už je všetko tam - bohatstvo, telo aj duša!"

CESARE BORGIA, štátnik: "O všetko som sa v živote postaral, len nie o smrť a teraz musím celkom nepripravený zomrieť."

KARDINÁL MACARÍN: "Ó moja biedna duša, čo bude s tebou? - Kam ideš?"

THOMAS HOBBS, anglický filozof: "Som na rade, aby som skočil do temnot!"

DAVID HUME, ateista, kričal: "Som v plameňoch!" Jeho zúfalstvo bolo strašné.

VOLTÉR, známy posmievač, mal veľmi strašný skon. Jeho ošetrovateľka povedala: "Ani za všetky peniaze Európy nechcem viac vidieť zomierať neverca. Celú noc kričal, aby mu bolo odpustené."

O NAPOLEONovi písal gróf Montholon: "Cisár zomiera od všetkých opustený na týchto strašných skalách. Jeho smrteľný zápas je strašný."

GOETHE: "Viac svetla!"

HEINRICH HEINE, známy posmievač, zmenil neskoršie svoje názory. V doslove k svojej zbierke básní "Romancero" píše: "Keď človek leží na smrteľnej posteli, je veľmi vnímavý a rád by uzavrel pokoj s Bohom a so svetom ... básne, ktoré len čiastočne obsahovali uštipačné narážky na Boha som s bojazlivým zaničením vydal plameňom. Je lepšie, keď horia verše ako veršotepec... obrátil som sa k Bohu ako stratený syn po tom, čo som dlho pri Hegelovcoch pásol svine ... V teológii sa musím obviniť zo spiatočníc, v ktorom som sa navrátil k osobnému Bohu."

NITZSCHE zomrel v úplnej duchovnej pomätenosti.

SIR THOMAS SCOTT, bývalý prezident snemovne lordov: "Až do tohoto okamžiku som si myslel, že nie je Boh ani peklo. Teraz viem a cítim, že je oboje a som vydaný na zahynutie spravodlivým rozsudkom Všemohúceho."

O skone STALINA povedala jeho dcéra Svetlana Allilujevová, ktorú zavolali v marci 1953 k umierajúcemu diktátorovi na jeho chatu v Kuznecove: "Otec zomrel šťastne a ľahko. Boh dáva spravodlivým ľahkú smrť."

CHURCHILL: "Aký som len bol blázon!"

JEAN-PAUL SARTRE: "Stroskotal som!"

JEŽIŠ KRISTUS: "Dokonané je!"

ŠTEFAN, mučeník: "Pane Ježišu, príjmi môjho ducha!"

Voltaire, David Hume a ostatní boli by sa smiali a posmievali, keby sa im počas života vysvetlovalo, že bez Pána Ježiša zahynú. Napriek tomu museli potom spoznať, že je to tak a Biblia má pravdu, keď hovorí: "A ako je uložené ľuďom raz zomrieť,

a potom súd." (Žd 9,27) Ako budete zomierať? Aj pre vás bude neskoro? Aké budú vaše poledné slová?

Milý čitateľu musíme ti povedať, už či to pokladáš za pravdu alebo nie: Bez Pána Ježiša a odpustenia tvojich hriechov skrze Jeho krv si stratený. Pred svätým Bohom si absolútne, totálne a večne stratený. Keď si myslíš, že smrťou všetko končí, patíš medzi oklamáných ľudí. Je len jeden, ktorý ťa môže spasiť: PÁN JEŽIŠ KRISTUS. Skutočne si myslíte, že prv citovaní muži hrali pobožnú komédiu, keď prichádzal koniec? Bez pokoja s Bohom je smrť strašnou realitou, pred ktorou svet uteká preč. Človek nechce nič počuť, vytláča to zo svojho vedomia. Je ale pštosia politika múdрым riešením?

Čínsky komunista, ktorý poslal na popravu mnoho kresťanov, prišiel k jednému pastorovi a povedal: "Videl som mnohých z vás zomierať. Kresťania zomierajú inak. Čo je vaším tajomstvom?" Chcete to vedieť? Keď prídete so svojim srdcom k Pánovi Ježišovi a skutočne chcete mať pokoj s Bohom, potom sa takto modlite: "Pane Ježišu, prosím Ťa odpusti mi moju vinu a hriech, moju rebeliu a môj sebecký život. Vďaka Ti, že si za mňa zomrel a svojou krvou zaplatil cenu za moje hriechy. Prosím Ťa, poď teraz do môjho života. Otváram Ti dvere svojho srdca a prosím Ťa, buď odtiaľ mojim Pánom. Vďaka Ti, že ma počuješ a prijímaš." Nezáleží pri tom na formulácii, ale na stave srdca.

Pán Ježiš hovorí: "Kto príde ku mne, toho nevyženiem von." Len Ježiš sám vzal moc smrti.

Môžete teraz sebaisto so smiechom odísť a to čo ste práve čítali vyhostiť z pamäti. Ale ani tak neujdete smrti. Čo potom? "Daj mi znať, ó, Hospodine, môj koniec, a jaký je výmer mojich dní, aby som vedel, ako rýchle sa pominiem. A hľa, dal si mi dni, a môj vek je pred tebou ako nič. Ano, všetko je márnosť, i každý človek, čo ako pevne stojí!" (Ž 39,5-6) Takto hovorí prorok Ámos: "Preto priprav sa na stretutie s Bohom."

Alexander Seibel, prekl. čj

Podobnosť čistě náhodná?

Před nějakým časem jsem se zúčastnil bratrské porady. Mluvílo se o různých věcech. Při uvažování nad jedním biblickým textem jsme narazili na problém. Jeden bratr tehdy povstal a na základě jazykového rozboru a srovnání rukopisů dokázal, že věc se má tak a tak. Vzápětí povstal jiný bratr a řeč toho předchozího úplně shodil. Zajímavé byly jeho argumenty. Nepamatují si vše slovo od slova, proto budu velmi nepřesně parafrázovat:

"Takové pitvání Bible je velmi nebezpečné. To dělají teologové a kam se dostali! Používat řečtinu a výklady pojmů vede k jednomu: Známost nadýmá. Pozor na to, bratři. Takové věci nejsou důležité. Není potřebné dělat takové hluboké rozborů. Důležitá je totiž láska! Pravda bez lásky není možná. A ta láska, to je Fp 2,6-11..." Následovala citace textu. Potom bratr pokračoval: "Takovou mysl máme mít, o to se máme snažit. Mít druhého za důstojnějšího, být jako náš Pán..."

Už tehdy jsem nesouhlasil s tímto demagogicko-emocionálním vystoupením. Ale pravý šok jsem zažil včera. Jeden přítel mě požádal, abych s ním navštívil přednášku Církve sjednocení, Moonovy sekty, která je jednou z nejnebezpečnějších sekt na světě. Moonisté popírají božství Pána Ježíše, tvrdí, že Ježíš nesplnil svůj spasitelný úkol, a proto Bůh poslal Mesiáše, Pána Druhého příchodu, kterým je korejský reverend Moon. Moon je bez hříchu, je vtělením božství (jako byl Ježíš) a přišel ve svém druhém příchodu pro lidstvo jako Mesiáš.

Ve studijním centru, kam jsme byli pozváni, jsme vyslechli úvodní z trojice přednášek, jimiž sekta loví své nové členy. Přednáška byla z biblického hlediska úplně zcestná, ale uvědomil jsem si, že kdybych byl dvacetiletý student s ne příliš dobrým rodinným zázemím a byl bych zrovna v ne zcela dobrém psychickém stavu, mohli by mě velmi snadno dostat.

Po přednášce jsme začali s našimi hostiteli mluvit. Byli opravdu velmi milí a snažili se, aby se vyhlí střeťům. Sám jsem však začal mluvit o Moonovi. Potvrdili mi, že oni se všichni klaní tomuto "Velkému Otci", neboť nikdo tak nenásledoval Ježíše jako on. Citoval jsem Kristova slova: "Pánu Bohu svému klaněti se budeš a jemu samému sloužit budeš." Poukazoval jsem jim na Bibli jako pramen pravdy, jako jediný zdroj poznání o Bohu. Jeden z nich mi na to řekl slova, jež mne ohromila:

"Bible je dobrá, ale není to to nejdůležitější. Nejdůležitější je láska! Každý čte Bibli a přítom je tolik výkladů. To napáchalo jen škodu. Ježíš ale řekl: Vezmi svůj kříž a následuj mne. My musíme následovat Ježíše, prokazovat lidem lásku. Musíme se snažit být stejní jako on."

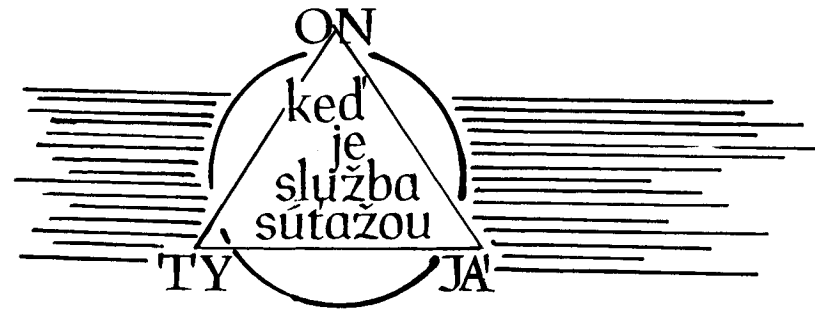
Celou noc o tom přemýšlím. Náboženská omáčka, sentiment, pocit Boží přítomnosti, láska, snaha po napodobení Ježíšova života, sbratření, hluboká lítost nad vlastní špatností a očistné sebevydání ve službě jiným - toto vše krásné je pouze satanský podvod a nic jiného! Stejně podvodné je to od křesťana i od Moonisty.

"Místo štítu a pavězy budeš mít pravdu jeho" říká Žalm 91. Bratři a sestry, nenechme se oklamat podobnou pravdě řečí. Dáblu nevádí láska, ale bojí se pravdy. Ježíš je pravda. Je to blud, když někdo říká, že pravda je láska a láska je pravda. Nejprve musí být pravda, aby mohla být láska. Ne naopak.

Zpytujeme Bibli. Zkourme ji, přemýšlejme nad ní. Slyším-li hodinové kázání, které nevychází z textu Písma a Bibli používá pouze jako doklad vlastních myšlenek, odmítám je jako manipulativní. Všimněme si, kolikrát je v Novém zákoně řečeno, že něco je "podle Písem", "aby se naplnila Písma", "o němž psal Mojžíš a proroci" a podobně. Zůstaňme i my pouze v tom, co je v Písmech. Jinak se nám může stát, že dopadneme jako Kain - ctil Boha, ale podle svých představ. Stal se z něho první vrah v dějinách a tato vražda byla vraždou náboženskou. A Kainův duch nás ohrožuje stále.

pva

*Nechť ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství;
se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte
a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem.,
jak vám dává Duch. (Ko 3,16)*

"Konkurencia oživuje obchod"

Toto základné pravidlo má svoje opodstatnenie v podnikaní. Výhliadka, že iných predstihnem, uvoľňuje sily. Aplikovanie tohoto sloganu na zhromaždenie je otázné. Konkurencia medzi spolupracovníctvom má len vtedy zmysel, keď sa vidí ako povzbudzujúce vyzvanie a vzájomný stimul. Ale tak harmonicky sa to často neodohráva. V praxi často dochádza k boju o uznanie, úspech a pozície. Duchovnému životu to bráni. Vyplnenie Pánom stanovených úloh je ohrozené. Preto si chceme povedať na túto tému, i keď neradi hovoríme o tejto téme tam, kde za jednaním stoja tajné motívy a sily.

"Pranie byť uznaným je v nás všetkých."

Každý je rád dôležitým a významným. Hľadáme dobrý pocit, aby sme boli užitoční a ohodnotení. Hodnotu, ktorú pripisujeme sebe, odvodzujeme najčastejšie z porovnania s inými. "Som lepší ako ... Alebo predsa nie?" Podľa výsledkov tohoto porovnania cítíme sa dobrí alebo zlí, múdri alebo hlúpi, potrební alebo prebytoční, pozhnaní alebo nepožehnaní. Tieto procesy prebiehajú často spontánne. Vyjadrujú sa často len vo vnemoch a pocitoch, ktoré často sami ani nedokážeme zaradiť.

Nemali by sme sa na tomto mieste obmedziť iba na "duchovné" úvahy. Boh nás stvoril ako spoločenské tvory, ktoré sú vzájomne závislé. Porovnávanie nie je hneď hriechom. Musíme si nájsť svoje miesto v pracovnom kolektíve. Je to nemysliteľné bez výmeny názorov s iným, s jeho osobou, darmi a postavením. Stáva sa to problematickým vtedy, keď žijeme na náklady iného alebo nás ovláda závisť. Pavel pripomína Galaťanom a hovorí: "Nebuďte žiadostiví prázdnej chvály navzájom sa vyzývajúci, jedny druhým závidiac." (Ga 5,26) V tejto výpovedi sú jasné dva extrémne základné postoje:

"Haló, tu som ja!"

Mnohí ľudia majú takého druhu srdečne čerstvé sebavedomie, že všetko ostatné pochovávajú pod seba. Žijú v uspokojujúcom pociťe, aby boli dôležití a stredobodom. Radi hovoríme pravé slová v pravom čase. Veria, že bez nich mnohé ide dolu vodou. Vedľa nich pôsobia ostatní ako vedľajší. Bezkonkurenčne ovládajú pole. Na druhej strane nachádzame pocit menejcennosti:

"Prepáčte, aj ja chcem niečo znamenať!"

Za takýmto postojom sa skrýva tiché utrpenie. Pocity oproti silným osobnostiam kolíšu medzi obdivom a závišťou. Pranie, dosiahnuť rovnaké uznanie, ovláda aj tu

myslenie a jednanie. Pritom sú u niektorých sklony k depresii. Pocit menejcennosti ich ochromuje a blokuje. Oddávajú sa malomyseľnosti a službu vykonávajú bez radosti. Často ich popri tom trápi ešte zlé svedomie z negatívneho myslenia. Iní sa znižujú k agresii. Pokúšajú sa dostať do správneho svetla. Kritika iných je doborou pomôckou na ceste hore. Mnohé konflikty v pracovnom kolektíve nemajú žiadnu vecnú príčinu. Sú to osobnostné konflikty, ktoré sa interpretujú pod inými menami. Vybuchnú na celkom neočakávanom mieste a zdanlivo vedľajšia otázka ukazuje aké napätia a sily v sa v skrytosti zhromaždili: "Aj ja chcem niečo zmenať!"

Určite, že popis extrémnych postojov sa nemusí presne zhodovať s jednotlivými medzitónmi. Najčastejšie sa pohybujeme kdesi v strede. Pocity medzi nadradenosťou a podradenosťou sú závislé na oblasti života a ľudoch. Ale pomáhajú nám, aby sme rozpoznali problém a tendencie vo vlastnom myslení.

Každá konkurenčná myšlienka sa nemusí citeľne prejavíť v spolupráci. Práca môže byť požehnaná, Pavel sa teší zvesti evanjelia, aj keď vychádza z falošných motívov a je namierené proti nemu. (F 1,15 a nasl.) Počítal s duchovným ovocím. Lebo evanjelium sa tým nefalšovalo, že ho niekto zvestoval z neduchovných pohnútok. Kto jedná z nenávisťi, tam má aj svoju odmenu. (Mt 6,16) Vlastne dosiahol, to čo chcel: uznanie. Sám sa okradol o požehnanie. Často však konkurenčné myšlienky pôsobia gravitačne. Ich následok je vnútorné ochromenie. Bezradnosť, otvorené alebo skryté konflikty a duchovná neplodnosť. Vždy je to však pred Bohom hriech. Ale, čo stým?

Božia terapia

1. Poznať a vyznať. V neposlednom rade je dôležité sa čestne vyrovnáť so svojimi tajnými prianiami a problém pomenovať skutočným menom. Máme sklony, aby sme svoje túžby držali nevedome, práve z duchovných príčin. Alebo ich pokladáme za malé slabosti, ktoré jednoducho patria k nášmu životu: "Ja som už raz taký." Tým sa nikomu nepomôže. Pred seba aj pred Boha musíme svoje motívy jasne prestaviť, aby sme týmto mohli dostať oslobodenie: "Pane, to som ja. Zraňuje ma nenávisť. Negatívne ovplyvňuje moje myslenie a konanie. Prosím, odpusti mi." Snáď je to nutné, aj pred svedkom. Hriech musí na svetlo. Len pred Bohom a Jeho pomocou môže byť vyznaný hriech aj premožený.

2. Svoju hodnotu pevne zakotviť v Bohu. Keď svoje hodnoty robíme závislé od porovnania s inými, musíme hrať proti sebe. Korintania huckajú Pavla proti Apolovi. (1K 3,4) Ale Pavel nepristupuje na tento spôsob argumentácie. Jeho hodnota nezávisela na Apolovi. Tiež Korintania nemali príčinu, aby mohli byť pyšní na niektorého apoštola a svoju vieru robili závislú na "trhovej hodnote" súčasných apoštolov. Rozhodujúci je Pán! Všetci sa musia postaviť pred Neho. Záleží na Jeho úsudku. Kristus dal svojou láskou každému jedinečnú hodnotu. Nemusíme ho získať na náklady nikoho iného.

3. Stáť o potrebu doplnenia seba. Nikto nevie všetko. Každý je niekde a nejako "menejcenný" t. zn. má potrebu doplnenia seba. V Korinte Pavel "sadiť" Apolo "zalieval" (1K 3,6). Radi by sme konali oboje, žiarit ako "všeznalec" a byť nenahraditeľným. Ale v doplňovaní je tajomstvo cirkvi. Sme telom s mnohými údami. Každý potrebuje toho druhého na doplnenie svojich obmedzení. To je útecha pre všetkých "menejcenných" a napomenutie pre všetkých "všeznalcov". O charaktere cirkvi ako tela sa veľa hovorí. Záleží však veľa na tom, či si z toho vyvodíme aj praktické dôsledky.

4. Ďakovať za dary. Relatívne ľahko si všimnem vlastné dary. Predsa je niečo dobré na mne. Je to ťažšie, keď ide o dary iných. Môžeme sa skutočne radowať z toho, čo sme my napísali? Alebo všetko vidíme z Božej perspektívy a ďakujeme za to, čo koná skrze iných? Pohľad od seba oslobodzuje a daruje novú radosť so vzájomnosti v službe.

5. Podporovať potenciál iných. Nebezpečenstvom sebaistých je to, že sa pokladajú za nenahraditeľných. Na najvyššom výhonku úspešných je vždy miesto len pre jedného. Práve silné osobnosti by mali iných povzbudzovať, podporovať a viesť k zodpovednosti. Je to veľká radosť vidieť, ako sa iní rozvíjajú - dokonca lepšie a požehnanejšie konajú ako ja. Ale to vyžaduje duchovnú zrelosť a celkový rozhľad, spolupracovníkov neumiestňovať pod seba, ale vedľa seba. To však oslobodzuje od osamelosti, ktorá vždy sprevádza sebaistých. Je to biblický spôsob rastu cirkvi. Radosť z podpory by sme mali rozvíjať a nie mňať sily na sebaupravenie.

6. Spolu hovoriť. Často myšlienky menejcennosti nosíme ticho v sebe. Keď sa niekedy odvážime s nimi na verejnosť, tak zrazu objavíme, že aj iní prežívajú rovnaké pocity menejcennosti. O mnohých by si to človek nikdy nepomyslel. A napokon vyjde najavo, že ten druhý mal tieto pocity práve oproti mne. Často sa vzájomne upodozrievame. Pritom by sme si mohli padnúť do náručia, spoločne a jeden za druhého ďakovať. Otvorenosť tu často oslobodzuje. Otvorenosť je práve znamením oslobodenia a vykúpenia Pánom. Nemáme sa báť rozhovoru, ba iného oslobodiť od kľčovitosti.

Určite by sa dalo o tejto téme ešte veľa povedať. Téma je to obsiahla. Mnohí majú vlastné skúsenosti. Nechápeť tieto riadky ako pojednanie ale ako podnet. Ale mali by sme sa vydať na cestu a neprípúšťať medzi sebou konkurenčné myšlienky. Kde inde, ak nie v cirkvi, môžeme ako vykúpené a odelené údy jedného tela spolu žiť a jednáť.

Wolfgang Klippert (*Offene Türen 5/93*) prel. ěj

DVA EXTRÉMY. Podľa mého názoru existujú dva extrémny, ktorým bychom sa mali vyhnúť: prvým je sbor, kde není oheň a kde je chladno, mŕtvo, formalita; druhý je sbor, kde ňadí divoký požár. Který z nich představuje větší nebezpečí? Je jasné, že chladný, mŕtvý formalismus, který neplodí život ani nepřináší ovoce. Ale na druhou stranu nezapomínejme na škodu a hanu, které plynou z nestabilní, extrémní sborové aktivity fanatického typu. Zlaté pravidlo, které je hodno následování, zní: "Vytsříhej se extrémů!"

V 1K 14,26 je napsáno: "Všecko at slouží společnému budování," a ve verši 40. si čteme: "Všecko at se děje slušně a spořádaně." Vím něco o tom, jaké škody může nadělat extrém divokého ohně. Ale zrovna tak nebezpečné je usnout v extrémní přílišného chladu a formality. Připomeňme si, že máme věčný život. My, věřící v Krista, máme "život v hojnosti", jak o tom mluví Pán Ježíš v Janově evangeliu 10,10. Budiž nám připomenuto, že každý z nás, kteří jsme věřící, by ve svém všedním životě měl prožívat skutečný, ryzí, duchovní, Duchem plněný, vedený, kontrolovaný život (Ef 5,18). Mnozí se v dnešní době ptají a touží po větší hloubce a realitě svého křesťanského života, co je velice chvályhodné! Odpověď není ve fanatismu, ale ve správném porozumění biblickému učení o Duchu svatém a jeho díle ve věřícím v církvi. Vše, co potřebujeme, už potenciaálně máme v Duchu svatém, který v nás přebývá. (*Výňatek z knihy 17 důvodů, proč jsem opustil jazykové hnutí - A.H.Pohl*)

*"Ó, jak věrný přítel Ježíš,
všechn žal náš snímá, hřích.
K němu všechno nésti smíme
na modlitbách důvěrných."*

To byla oblíbená písnička May Ladahové a zaznívala v minulých letech v **House Of Hope For The Blind And Mentally Retarded** (Dům naděje pro slepé a mentálně postižené) v Betlémě při každé příležitosti. Dne 3.11.1993 odešla zakladatelka a dlouholetá vedoucí tohoto domu ke svému Pánu. I když sama byla slepá, může teď vidět svého Pána a Spasitele tvář v tvář. Toto vědomí překonává smutek, neboť "Sit May", jak jí zde s láskou říkali, po sobě zanechala velkou mezeru.

May Ladahová se narodila v roce 1905 v Jaffě, v době, kdy tzv. Palestina patřila ještě k Osmanské říši, a v šesti letech jako děvčátko oslepla. Neexistoval lékař ani klinika, která by jí mohla pomoci. Jejím druhým domovem se stal křesťanský domov, vedený Angličankou Mary Jane Lovellovou. Tam získala vzdělání učitelky slepců. V 18 letech uslyšela zvěst evangelia a uvěřila v Pána Ježíše Krista.

V letech 1925-1932 pracovala mezi slepci v Jaffě a okolí. Přitom se dostala do styku s britskými misionáři, kteří v Jaffě založili shromáždění. K tomuto sboru se připojila a pomáhala Chlaphamům, Knowleovým a Cooperovým jako překladatelka, aby její arabští krajané mohli porozumět radostné zvěsti o Ježíši Kristu.

Po smrti Mary Jane Lovellové v roce 1932 převzala slepá May Ladahová vedení školy pro slepá děvčata v Jeruzalémě.

Na slepce se tenkrát bral ve společnosti mnohem méně ohled než dnes, a o Blízkém východě to platilo dvojnásob. Nebylo tedy divu, že neustále procházele obtížemi a

těžkostmi. I když to bylo nad její síly, nikdy neselhal, nýbrž všechny své těžkosti a problémy přednášela na modlitbách Pánu Ježíši. Druhá světová válka těžkosti jen umocnila.

V May Ladahové rostlo přání vyučovat chlapce a děvčata ve škole a zároveň jim zvěstovat evangelium. A tak v roce 1963 May Ladahová pokročila o kousek dál a pronajala část domu v Betlémě, aby se mohla věnovat slepým dětem. Odvážná žena věděla, co to znamená muset žít v této krajině bez světla očí. Tento krok učinila

vírou a byla přesvědčena, že Pán Bůh se postará o nezbytné prostředky pro školu. A tak se také stalo.

Dům naděje pro slepé - tak se dům jmenoval od roku 1964. A od počátku osmdesátých let je to také *Dům naděje pro mentálně postižené*.

V roce 1975 převzal tuto práci, ke které měl již řadu let úzký vztah, *Michael David*, a Aunty May, jak jí teď říkali, měla čas, aby mohla pečovat - a modlit se - s jednotlivci. Bylo to velmi zapotřebí pro celé dílo, které dále rostlo.

V politickém vřevu a neklidu v době *intifády* těžkosti narůstaly. Spolupracovníci si někdy nebyli jisti ztříktem. Vyprávěla nám:

"Můžeme potvrdit: Je to dílo Páně a je to divné v našich očích. Jemu buď chvála a on žehná všem, kteří mu důvěřují. Teď mu sloužím jako matka domova a povzbuzuji velké i malé. Chodí za mnou se svými problémy. Ale mou nejdůležitější úlohou je modlit se,

- za ty, kteří nesou tíži práce,

- aby Pán pečoval o potřeby duší i těl, protože je to dílo víry."

V posledních letech své těžké nemoci si nechávala často předzpěvovat svou

oblíbenou píseň, aby se její naděje obnovila.

May Ladahová už dosáhla cíle.

Je to potěšující číst takovéto řádky o lidech, kteří dokázali s pomocí Páně překonat své postižení a nejenže se s ním vyrovnat, ale dokonce být velkým přínosem nejen pro podobně postižené, ale i pro ostatní zdravé lidi. Je to na jedné straně povzbuzením pro naše čtenáře, kteří se trápí, že jsou společensky či jinak postiženi a nemají stejnou šanci na uplatnění jako ostatní

zdraví lidé. Pán Bůh má s každým z nás své plány a cíle, a naše nevhoda může být ve skutečnosti výhodou, jestliže se necháme jím vést. Na druhé straně tyto řádky mohou a měly by být výzvou pro křesťany, kteří dosud nenašli své místo ve službě pro Pána. Nebylo by lépe než naříkat nad svým osudem hledat právě tento úkol, který mně Pán chce svěřit a pro který si mne připravil? Kéž nám Pán k tomu pomůže.

(Podle Die Wegweisung 3/94)
přel. tp

44 válek - z toho polovina nábožensky motivovaných

Téměř polovina ze všech současných válečných ohnisků ve světě má náboženské pozadí. Vyplývá to z komentáře k světovému vývoji, zveřejněného v jednom bonnském časopise ("Stiftung Entwicklung und Frieden"). Podle něho většina nábožensky motivovaných válek vznikla v devadesátých letech. Jsou vedeny brutálněji než ostatní násilné konflikty, protože účastníci cítí ohrožení smyslu svého života. Nejdéle trvají válečná střetnutí s náboženským motivem na Blízkém východě a v Severním Irsku. K tomu přistoupily v minulých letech také nábožensky podbarvené konflikty v Afghánistánu, Tádžikistánu a v Indii. Náboženství hraje často ve válkách roli, jsou-li podbarveny "etnicko-nacionálně". To je také případ především asijských nástupnických států bývalého SSSR. Podle údajů výzkumného ústavu hamburské univerzity, zabývajících se válečnými událostmi, zbrojením a vývojem mezinárodní situace, se 44 současných válek dělí následovně: 13 v Africe, 11 na Blízkém a Středním východě, 11 na Dálném východě, 6 v Latinské Americe a 3 v Evropě. V Evropě jde o konflikt v Severním Irsku, v Bosně a Hercegovině a spory mezi Srby a Chorvaty.

V současnosti je tedy ve světě vedeno 44 válek. Uvědomme si, co to znamená. Připomeňme si válečné útrapy a bídu. A přitom je většina z nás šťastná, že se nás to netýká, že je to zcela, zcela daleko od nás... Myslíme na to v modlitbách? I na věřící, kteří to prožívají zcela bezprostředně a kteří se tomu vyhnout nemohou?

Uvědomujeme si ale hlavně předvšim to, co tento článek říká? "Náboženské" důvody vedou k válečným konfliktům a přitom to vede k tak hrůzným projevům, jaké se např. ve válkách ze zistných důvodů vůbec nevyskytují. To je něco hrozného!

A jak je tomu s konflikty mezi námi? Povedou k boji? (Jk 4,1). Stále častěji slyšíme, že musíme umět vydržet i tvrdost střetnutí a že konflikty musí být zcela zásadní. Nevím, jak takováto tvrzení dokazují své oprávnění. Já bych o tom spíše pochyboval. Jedno zásadní však musí při rozdílných názorech být zachováno: tvrzení Božského slova, ne názory nebo citově orientovaná tvrzení a požadavky bez znalosti Boží vůle. A jestliže pak tyto rozhovory mohou být vedeny bez nároku na osobní touhu prosadit svou pravdu v duchu lásky, lásky Kristovy a jasné důslednosti Ducha svatého s cílem, oslavit Boha předvšim a za každou cenu, kde pak zůstane prostor pro válku? Protože "nábožensky motivované" nemá nic společného s "motivované vírou".

připr. tp

... a já jsem si myslel, že jsem opravdový křesťan

Korektura jednoho omylu

V Boha jsem přestal věřit v poměrně mladém věku. Začala puberta s jejími krizemi a já chtěl nějak vyniknout. Abych přežvykával jen to, co nám předkládala v náboženské oblasti starší generace, k tomu jsem se cítil příliš chytrý. Četbou spousty knih se ve mně pomalu vytvářel vlastní světový názor. Můj tehdejší bůh se jmenoval věda a moje přesvědčení bylo, že víra v Boha je něco pro staré lidi, malé děti, případně pro mentálně zaostalé.

Mým měřítkem byl můj rozum

Když jsem se intenzivně zabýval nějakým tématem, svítalo mi, že moje odmítání víry má vlastně původ v intelektuální nadřazenosti. Můj "vyšší" rozum určoval, co být smí a co ne. A protože jsem si Boha vůbec nedokázal představit, nesměl vlastně ani existovat. Vytušil jsem, že to nemá logické opodstatnění. Byl jsem najednou dost střízlivý, abych přiznal, že kdyby smělo existovat jen to, co mohu pochopit, zůstalo by toho pramálo nebo vůbec nic.

Tak jsem v jistém smyslu, to mi bylo mezi 18 a 19, opět připustil Boží existenci. O osobním spojení s ním nemohlo být řeči.

Bůh pomohl

Když jsem byl jednou v těžké depresi, a to mi bylo asi 20 let, modlil jsem se k Bohu, kterého jsem neznal. Předtím jsem se marně pokoušel odvést se jinam hudbou nebo kinem. Boží odpověď přišla okamžitě. Modlil jsem se sotva minutu a deprese zmizela a mé srdce naplnil pokoj. Vstal jsem, opustil pokoj, a prakticky jsem se už na Boha neptal. Nemyslím, že bych byl

nedůsledný, prostě jsem na tuto Boží odpověď zapomněl.

Bible říká: "Vzývej mne v den soužení, a já tě vysvobodím a ty mne budeš slaviti" (Ž 50,15). Pán Bůh mi skutečně pomohl, já však ale opomenul mu poděkovat.

I když jsem Boží existenci už nepopíral, moje myšlení bylo stejně jako dříve orientováno ateisticky. Niterně jsem byl stále ještě přesvědčen o tom, že víra v Boha se rovná intelektuální sebevraždě. Slepá víra mně jako studentovi neříkala vůbec nic. Když jsem však objevil něco z prorocké plnosti Bible, upadl jsem vždy do úžasu. Došel jsem k přesvědčení, že tato kniha je pravdivá, a dal jsem Bohu své Ano, mé intelektuální Ano. Teprve teď jsem začal věřit v Boha.

Byl jsem opravdu křesťan?

Měřeno pozemským metrem jsem vedl morální život. Začal jsem rozšiřovat křesťanskou literaturu a také svědčit o Ježíši. Usiloval jsem o to, abych odpovídal křesťanským normám. Jednoho večera jsem slyšel poselství, ve kterém kazatel hovořil o celém odevzdání se. Vyběl nás k důslednosti, abychom záležitost s Ježíšem dovedli ke konci, odvážili se plně důvěry. Tato zvěst mne zasahovala víc a více. Najednou jsem poznal, že jsem před Bohem hříšník, který si před Ježíšem i před lidmi nasadil krásnou masku. A právě tuto masku mi teď sebrali. Stál jsem tu jako ztracený hříšník. Nikdo mi už nemusel říkat, co to znamená být ztracený. Přejde-li někdo do Boží přítomnosti, tak se to velmi brzy doví.

Poznal jsem, že Bůh je dokonale spravedlivý, pokud mne na věky zatratí. Vytušil jsem něco z toho, jak se na mne dívá Bůh. Bylo mi, jako by někdo před ním časově rozvinul mou vinu. Kdyby mi někdo před hodinou řekl, že jsem pokrytec a ve skutečnosti žádný křesťan, ale člověk zavržený, byl bych se mu nejpravděpodobněji

vysmál. Anebo bych se možná rozzlobil, že mně, "slušnému" člověku, může někdo něco takového říci. Nekradl jsem, nekouřil jsem a nepil (jak jsem byl na to pyšný), byl jsem považován za čestného a měl jsem vlastně jen přátele.

Můj život se zdál být v pořádku

Teď jsem ale stál před Bohem a věděl jsem, proč je napsáno: "Hrozné je upadnout do rukou živého Boha" (Žd 10,31). A tehdy jsem poznal ještě něco: Věřil jsem sice tomu, ale byla to očividně jen rozumová víra, která v podstatě nezměnila můj život: totiž, že Ježíš zemřel na kříži zcela osobně za mne. Přibily jej tam moje hříchy, nesl mou revoltu, vykrvácel za mou vinu. Před svým niterným zrakem jsem viděl kousek utrpení a bolesti, které jsem připravil svému Vykupiteli. Smrtný boj na kříži byl najednou krvavou skutečností. A to všechno kvůli mně. Pán Ježíš mne opravdu tolik miloval.

Udělal to pro mne

V mém srdci zuřil boj. Miloval jsem život. Měl jsem vše, co jsem chtěl: dům, peníze, auto, úspěch ve studiu. A zde byla nabídka Boží lásky. Stál jsem před nejdůležitějším rozhodnutím svého života. Ve světle tohoto kříže mi bylo jasné: Ježíš chce buď mne celého anebo nic. Nechce moje vyznání rtů, to už měl, chce mé srdce. Volba byla na mně.

Měl jsem hrůzu z tohoto odevzdání se Ježíši. Nějaký hlas mi říkal, že život pak bude příšerně nudný, těžký a neradostný.

A najednou zde bylo také poznání: Ne, jestliže mě má někdo tak rád, že za mne zemřel, pak mi nemůže přát nic špatného či negativního.

Můj svět se zhroutil.

Nakonec jsem vstal. Můj svět se zhroutil. Vnitřně roztráštěn jsem šel do shromáždění. Mé srdce bylo rozřezáno hrozným poznáním, které jsem hluboce pociťoval a které mě rozbolavělo: Je to možné?

Tak velice mne miloval, a pro mne to neznamenal víc než pouhé zbožné vyznání ústy.

Chtěl jsem být jen sám. Volal jsem k Bohu a vyřil jsem před ním celé své srdce. Tehdy jsem skutečně kapituloval před Ježíšem Kristem a byl jsem znovuzrozen.

Moje myšlenky a zájmy se zcela změnily, a mně se zdálo, že jsem zevnitř přetvořen. Co se to stalo? Bůh viděl mé srdce a Kristus skutečně vstoupil do mého života. Tohoto kroku jsem skutečně nelitoval. Od té chvíle začalo dobrodružství chození s pravým Bohem. Je to neuvěřitelné, jak je tento Bůh živý a skutečný, jak bohatě obdarovává. Pán Ježíš je podivuhodný Pán.

Alexander Seibel

*Pane, dej všem, kteří tě hledají,
aby tě našli, a všem, kteří tě našli,
aby tě opět hledali, dokud všechno
naše hledání a nalézání nebude vyplněno
tvou přítomností.*

(Hermann Bezzel)

*Zůstat lhostejný vůči Boží úžasné
oběti lásky znamená být odsouzen k věčné
odloučenosti od Boha. Zda nabídka
přijmeš, je věcí tvé svobodné vůle,
tvého rozhodnutí. Nemysli si, že tě Bůh
pro svou lásku zachrání před věčností
v zahynutí. O tvém místě na věčnosti
rozhodne pouze tvoje odpověď na smrt
Pána Ježíše. Boží láska připravila cestu
a teď tě vybízí k odezvě na Jeho oběť
lásky a milosti.*

*Mé srdce slabé jest,
než nalezne je Pán,
mé srdce nezná jistoty,
jím zmítá divý van.
Je zcela bez moci,
než Ty je spoutáš sám;
ó, zotroč srdce láskou svou,
pak znikne smrti tmám.*

Nebe Peklo Očistec

Katolíci věří v nebe, peklo a očistec. Svědkové Jehovovi nevěří v peklo, protože to by pak musel být Bůh krutější než Hitler. V koncentracích utrpení skončilo smrtí, ale co peklo? Člověk, i když hříšný, by musel trpět nekonečně, to neodpovídá učení o nejvyšším milosrdném Bohu.

Rád bych poznamenal, že u žádného zákona, vyhlášky či normy vůbec nezáleží na tom, co si o ní lidé myslí. Záleží jen a jen na jejich znění a na rozsahu platnosti. Také nezáleží na tom, zda věříme v existenci elektřiny, DNK kyselin či protonů, elektronů a neutronů. Podstatné je, že tyto věci objektivně existují, i když je svými smysly přímo nevnímáme.

Je-li Bible Božím slovem (a já pevně věřím a na základě každodenních celoživotních zkušeností mám ověřeno, že jím skutečně je), pak musím brát zcela vážně to, co Bible o těchto věcech říká, a nemohu si to vysvětlovat jinak. Hovoří-li Bible o existenci nebe a pekla, nemám sebemenší právo to zpochybňovat. Učiním-li tak přesto, jedním nemoudře a neodpovědně, protože hrozí nebezpečí, že ignoruji skutečnost. Podobám se člověku, který se postaví v noci na železniční trať ve víře, že vlaky neexistují a nejezdí. Není nutné vysvětlovat, co se asi s největší pravděpodobností stane.

Bible hovoří zcela jasně o peklu jako o místu trvalého trápení (Mk 9,43-48; Mt 5,29. 30; Zj 20,13-15), na mnoha místech hovoří o věčném zahynutí. Je tedy nutno tuto realitu vzít na vědomí. Existuje peklo, v němž se člověk může trvale trápit v odloučení od Boha.

Toto místo je však připraveno těm, kdo vědomě odmítají cestu spásy, kterou Bůh ("lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě, milosrdenství činící tisícům, odpouštějící nepravost a přestoupení a hřích" - viz 2M 34,6.7) pro lidi připravil, na kterou je upozorňoval a po které je vedl. Milující rodič chrání své dítě a vysvětluje mu, že se např. nesmí strkat hřebíky do zásuvky, protože je to životu nebezpečné. Jistě také zásuvky opatří zátkami. Bude-li však dítě svévolné a udělá-li si přesto v nestřežené chvíli po svém, nepomůže ani sebevětší láska. Pán Bůh připravil pro všechny lidi bezpečnou cestu. Dal dokonce svého Syna, "aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život" (J 3,16). Co víc ještě mohl a měl milující Bůh pro lidi udělat?

Nakonec nemohu pominout zmínku o očistci. Tento termín v Bibli obsažen není. Dle učení Bible věříme, že o věčném životě se rozhoduje výlučně v tomto pozemském životě. Hovoří o tom především Janovo evangelium, ale i Petrova kázání ve Skutcích a samozřejmě také Pavlovy listy. (Za mnohá místa alespoň některá: J 5,24.25; 6,40.47; 10, 27-30; 11,25-26; Sk 2,36-40; 3,19-26; 4,10-12; Ř 3,21-26; Ef 2,4-9) Že po smrti člověka už nebude příležitost k nápravě, vyplývá velmi plasticky z příběhu o Lazaru a bohatci (viz L 16,19-31): *Mezi těmi, kdo jsou v nebi a v pekle, je propast, kterou nikdo - i kdyby chtěl, nemůže přejít.* Z téhož důvodu říká Pavel: *"Na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem... jako spolupracovníci na tomto díle vás napomínáme, ... abyste milost Boží nepřijímali naprázdno, vždyť je psáno: V čas příhodný jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti přispěl na pomoc. Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!"* (2K 5,20-6,2)

Tento den spásy je možno propást, promrhat. O žádné další příležitosti, byť i v očistci, Písmo svaté nehovoří. Kéž nebereme otázku věčného života na lehkou váhu. Vždyť jde právě o věčnost, nejen o dovolenou, kterou můžeme oželeť!

tp

Zprávy ze sborů

Zajímavé setkání: s Richardem Bergmannem

Dne 21.5.1994 proběhla v Ostravě-Kunčičkách přednáška Richarda Bergmanna o historii Církve. Přednášel na toto a další témata externě na biblických školách v Burgstadtu a Wiedenestu. V této souvislosti jsme bratru Bergmannovi položili dvě otázky:

1. Proč trávíte svou dovolenou v ČR?

Odpověď by mohla znít zcela jednoznačně - ze zvyku. Ale to by vyjadřovalo příliš málo a k tomu by to ještě neodpovídalo skutečnosti. Už 7 let trávíme alespoň část dovolené v této zemi. Za tu dobu jsme zde poznali řadu pozoruhodností: krásu hor, tajuplný svět jeskyň, širé pohledy na lesy a pole. Navštívili jsme řadu zámků a hradů s jejich uměleckými poklady. Poznali jsme jiné zvyklosti a způsob myšlení Čechů a Slováků. Je to krásná země. Doma rádi nasloucháme Smetanově "Mé vlasti" a radujeme se z těchto melodií.

Daleko více než země nám však za tuto dobu přirostli k srdci bratři a sestry ve víře. Na samém počátku bylo právě toto přání - seznámit se s některými z vás. Svět byl tenkrát pro občany NDR velmi malý. Proč nejezdit tam, kam nám to naše vláda dovolovala, tedy do ČSSR. Co jsme netušili, se stalo skutečností: vznikla celá řada srdečných kontaktů, které se navzdory značné vzdálenosti prohlubovaly od jedné návštěvy ke druhé. Rozhovory na nejrůznější témata nám vzájemně pomáhají získat jasný pohled na úkol nás, křesťanů. Často mě překvapují aspekty života křesťanů v ČR a povzbuzují nás.

V ČR jsme hosty. To nám neustále připomíná Vaše řeč, která je pro nás tak složitá. Výzva našich hostitelů "Cíťte se jako doma" už pro nás delší dobou není prázdnou formulkou. Proto také už vždy před odjezdem domů osnujeme plány příští návštěvy. Přitom si s vděčností uvědomujeme, že ty dny jsou pro nás pokaždé darem. Darem našeho Otce v nebi, vždyť právě On je tím, kdo k sobě přivádí lidi.

2. Mohl bys něco říci o svém "koníčku" - historii Církve?

Všeobecně panuje názor, že historie je velmi suchou záležitostí. Přitom je více či méně stará a tak se stává, takříkajíc, loňským sněhem. Tento postoj není nic zvláštního. Za dob socialismu byl zájem o historické děje a souvislosti zpravidla umrtvován. Historie se stala pouze historií třídního boje - drasticky zkrácený pohled.

Historie Církve je rozhovor současnosti s minulostí. Každopádně tehdy, když člověk hledá orientaci pro zítřek a pozítří. Tím se historie církve nestává konkurenční autoritou Božského slova. To by v žádném případě nebylo dobré. Možná bychom to mohli vyjádřit takto: člověk odkrývá množství zajímavých věcí a učí se klást správné otázky vůči Bibli. Myslím, že se to často přehlídí. Stejněujeme si na nedostatek pohotových odpovědí a vůbec nepočítáme s tím, že se špatně tážeme.

Historie Církve nás učí o Boží velikosti a o tom, že lidé se sami spasit nemohou. O kolika nesprávných činech a tužbách pojednává historie Církve v průběhu všech staletí a směrů. Čím více jdeme do detailů, tím smutnější se nám to zdá. Zvláště smutné je to

u zralých a požeňnaných osob, které se však v určitém okamžiku vydaly nesprávným směrem a napáchaly tak velké škody. Ale i v tom je Boží velikost. Musí to být přece všemohoucí Bůh, který dovede tvořit historii právě s takovými lidmi. Neztrouká na jejich vzpurnosti a selháních, nemusí se vzdávat svých plánů. To, co naplánuje, se stane skutečností. Navzdory všemu! Přitom nezaohrkne a jeho milosrdenství nepřestávají. Jeho maštatát převyšuje naše selhání, drží všechno suverénně ve svých rukou.

Historie Církve je historií omylů a bludných učením. Kdo si to uvědomí, nenechá se tak snadno strhnout aktuálními bludnými učením. Kdo to ví, může druhým posloužit tím, že je varuje. V každé době potřebovala Církev Pána Ježíše takovýto pomocný postoj. Historie Církve je jednou z možností této pomoci.

Nemyslím si, že každý ve sboru má mít takovéto "hobby". Určité základní znalosti jsou však jistě užitečné. To jistě potvrdí i posluchači mých přednášek v Ostravě.

Rozmlouval -jaan

Pouštěj chléb svůj po vodě...

Čtenářům kalendáře Cestou životem není jistě neznámá značka "-vt". Je to zkratka jména bratra Josefa Vtípila, který dlouhá léta věrně psal články ke každodennímu povzbuzení věřících. 20. ledna letošního roku si tohoto bratra k sobě povolal Pán Ježíš.

Chtěl bych Vám o něm něco povědět. Bratra Vtípila jsem poznal v roce 1987, kdy jsem přišel do Prahy. Byl o padesát let starší než já, tenkrát mu bylo 75 let. Několik měsíců po svém příchodu do Prahy a do pražského sboru jsem se ocitl v tíživé existenční situaci: neměl jsem kde bydlet. Během několika dnů jsem se musel vystěhovat z podnájem, v němž jsem bydlel. Prosil jsem Pána, aby mi pomohl. Když už byla situace takřka kritická, zavolal si mě po jednom shromáždění a řekl mi: "Slyšel jsem, že nemáš kde bydlet. Já mám byt, jsem sám, nechtěl bys bydlet u mě?" V tu chvíli jsem věděl, že Pán vyslyšel mou prosbu.

Bratr Vtípil byl obdivuhodný domácí. Ubytoval u sebe člověka, za nímž denně chodily návštěvy, mnozí mladí lidé u nás často i spali. Krátce po amnestii v roce 1990 k nám chodili dokonce propuštění vězni. Návštěvy chodily ráno, v poledne i večer. Málokdy jsme obědvali sami, zvláště od chvíle, kdy jsem se stal služebníkem v církvi bez občanského zaměstnání. Za celá ta léta bratr nikdy nezaprotestoval, nikdy nic nenamítal. Stávalo se, že někdo přišel, když už bratr spal. Rozhovor se potom protáhl a dotýčný u nás spal. A tak bratr potkal ráno v předsíni tohoto člověka a překvapen se na něj díval, kde se tady bere cizí osoba. Uklidnil se vždy, když poznal, že je to někdo ze shromáždění. Byly to pro něj ale tvrdé zkoušky. Co myslíte, milí čtenáři, jak byste to snášeli vy?

Čím byl bratr starší, tím hůře spal. Obýval jsem pokoj, který byl propojen s bratrovou ložnicí dveřmi. Někdy jsem se v noci probudil a slyšel jsem vedle bratra, jak se modlí. Prosil za věřící ze shromáždění, ale i za všechny ty mladé lidi, kteří k nám chodili a jejichž problémy bratr znal.

Několik měsíců před jeho smrtí jsem za ním přišel s prosbou. Jeden student nedostal kolej a já jsem bratra poprosil, zda by nemohl u nás bydlet. Jinak by musel denně dojíždět domů. Bratr ho znal, byl to jeden z těch, kteří k nám chodili, a tak souhlasil. Tak bylo obsazeno i lůžko v kuchyni. Měsíc na to jsem se oženil. Bratr Vtípil přivítal ve svém bytě novou hospodyní. Moje manželka nemohla být přijata v novém prostředí s větší přízr

a láskou, než jakou jí projevoval bratr Vtípil. Brzy na to bratr odcestoval k dceři do Žamberka, odkud si ho po několika měsících Pán odvolal k sobě.

Proč to vyprávím? Protože takových lidí moc neznám. Bratr se mi přiznal, že dříve takto nežil. Přesto poslechl Pána a v pravou chvíli poskytl vše, co měl. Odevzdal Pánu své soukromí, pohodlí, vše, s čím je spojeno stáří. Žil a sloužil až do konce. Byl pro mne i pro mnoho mladých lidí opravdovým bratrem. Jsem Pánu za něj vděčný. Ale také se rozhlížím kolem sebe a hledám podobné služebníky. Kolik starých věřících žije osaměle, často ve smutku a v problémech stáří. Ne každý podnájemník je tak obtížný jako jsem byl já. Bratře, sestro, nechceš otevřít svůj dům? Nechceš nechat prozářit šed svého stáří paprsky mládí? Nechceš se opět Pánu vydat se svým bytem, pohodlím, samotou, ale i zkušenostmi a moudrostí? Možná, že právě ve tvém sboru je někdo, kdo nutně shání přechodné bydliště. Rozhlédni se a naslouchej, zda tě Pán nevolá do služby.

Bratr pouštěl po vodě svůj chléb. Věřím, že už jej u Pána nalezl v podobě uznání, kterého se dostává věrnému služebníkov. Jeho život byl naplněn službou pro Pána. Jak krásné je, že touto službou mohl bratr naplnit i své stáří. Držme se jeho příkladu.

- pva

Mládežnická konference Okluky 94

Ve dnech 10.-12.6.1994 proběhla v Oklukách na Prostějovsku (poblíž Plumlovské přehrady) v areálu někdejšího pionýrského tábora mládežnická konference, které se zúčastnilo téměř 200 mladých lidí z celé České republiky. Organizačně tuto svým průběhem dosud nekonanou akci zvládli pořadatelé (br. Vláda Pípal a manželé Laukovi s dalšími spolupracovníky) velmi dobře.

Program konference byl velmi pestrý. Obsahoval jednak tématické přednášky "Můj vztah k Bohu, církvi a světu" (bratři P. Zeman a T. Pala), "Přátelství a partnerství", "Hledání životního partnera" (bratři B. Kostlán a P. Vopalecký), "Předmanželská výchova" (sestra V. Csukášová) a "Co když zůstanu sama" (sestra I. Zemanová), jednak diskuse ve skupinkách na první témata a odpovědi na otázky k těmto tématům. Hodně se zpívalo, se službou zpěváků ze Zlína (i když reproduční technika dělala poněkud problémy). Nechybělo ani sportovní odpoledne, kdy si mohli účastníci zahrát fotbal, volejbal či basebal a ti méně sportovně založení si zašli na vycházku do blízkého okolí. Večer se představovaly jednotlivé skupiny mládeže z různých míst. Kromě zajímavých nových písniček jsme vyslechli také zajímavá svědectví (mj. svědectví bratra Petra Pomazala, bývalého sportovce zabývajícího se bojovým uměním Kung-fu a budhistickými meditacemi), kterému ale Pán Bůh nedovolil jeho umění použít ve rvačkách, ač o to sám usiloval). Zhlédli jsme i scénku znázorňující život ve sboru.

Konference měla několik cílů. Jedním z nich bylo soužití generací, hledání cesty "otců k synům a synů k otcům". Dá se říci, že po této stránce se nám dařilo a prokázalo se, že staří a mladí mohou jít radostně spolu. Je třeba jen více vzájemné důvěry a také možnosti lépe se poznat. Dalším bylo pokusit se odpovědět na naléhavé problémy, které mladí lidé mají, se kterými se potýkají a které chtějí řešit jako křesťané.

Šlo také o to, aby se poznali vzájemně mladí lidé z různých koutů naší země. Ti se samozřejmě zcela přirozeně seskupili kolem stolů podle své regionální příslušnosti. Organizátoři však s tím počítali a připravili malou past v podobě losu, který svedl do skupinek k diskusi lidi z nejrůznějších míst, takže se museli chtít nechtě sejit jinak, než si

možná představovali. A v neposlední řadě šlo organizátorům také o to, aby mladí lidé mohli jít přirozenou cestou od přátelství k partnerství, aby měli příležitost seznámit se, a bude-li to Boží vůle případně i najít životního partnera mezi věřícími lidmi.

Mladí lidé vyplnili několik anket, k jejichž výsledkům se po vyhodnocení ještě vrátíme. Jedna anketa byla určena jako průzkum mínění mladé generace pro starší sborů. Věřím, že bude podnětem k tomu, abychom si ve sborech rozuměli a mohli jít společně za Pánem, bez zbytečných nedorozumění, domněnek a podezírání.

Jak se konference účastníkům líbila? Vyplývá to ze tří otázek, které byly spolu s anketami vydány, a z odpovědí, které na ně byly napsány:

- 1) Co jsem si z této konference odnesl,
- 2) Jaké mám připomínky a
- 3) Jel bych znovu?

Nutno podotknout, že v odevzdaných anketních lístcích nebylo ani jednou "už nepojeďu", ale že tam bylo jen 4x "nevím", zbývající zněly unizono "ano", pokud tam nebylo připsáno velkými písmeny JISTĚ, SAMOZŘEJMĚ. To je pro organizátory tou nejlepší odměnou. Stejně jako odpovědi na první dvě otázky, které obsahují převážně slova chvály. Připomínky jsou věcné a oprávněné. Budou organizátorům předány a věřím, že poslouží k tomu, bude-li to vůle Boží, aby to příště bylo ještě lepší. tp

Batizovce. Dňa 25.6.1994 sme sa na čas rozlúčili s milým bratom **Michalom FIFIKOM**, ktorý odišiel do vytúženého nebeského domova vo veku 70 rokov. Aj keď posledných 20 rokov jeho pozemskej púti bolo naplnených stupňujúcim sa telesným utrpením v dôsledku nemoci, jeho viera v Boha a znášanie všetkého, čo prináša život, zostane pre nás príkladom trepezlivosti a odovzdanosti Božej zvrchovanej vôle. Odišiel z pomedy nás modlitebník, ktorý vždy vedel chváliť Pána, ďakovať mu za každý prežitý deň v Jeho milosti a prosiť o potreby nielen pre seba či svojich najbližších, ale i pre iných údov Cirkvi. Vedeli sme síce, že chvíľa povolania Pánovho služobníka nastane, predsa nás jej realita prekvapila a zanechala stopy smútku. I cez slzy, ktoré sa nám tlačia do očí, však ostávame vďační za Pánovo rozhodnutie, ktorý takto zmenil cestu údolím tieňu smrti za jas a krásu nebeskej vlasti.

Strakonice. Dne 31.3.1994 nás predešla do nebeského domova naše milá sestra **Milada NOVÁKOVÁ** ze Strakoníc. Prestože dlhou řadu let svého pozemského života prožila ve slabostech a nemocích svého těla, které trpělivě snášela, dožila se požehnaného věku 71 let. Značnou část svého života prožila jako vdova se svou dcerou Janou, kterou velmi milovala. S vděčností na ni vzpomínáme.

Slavkov. V říjnu minulého roku nás opustil drahý bratr a věrný svědek našeho Pána a Spasitele **Josef ŠEVČÍK** ve věku 81 let. Odevzdal se Pánu ve svých 28 letech a od té doby 53 let působil v Heršpíckém sboru u Slavkova. Bratr také řadu let sloužil v našich sborech, které patřily pod brněnský plánec. Jeho poslední služba Božím slovem v neděli 29.9.1993 na téma 1. Žalmu byla vyznáním jeho života. Snažme se o naplnění tohoto Žalmu.

Vydavatelství A-ALEF Ostrava informuje o nových publikacích:

1. **Cesta vesmírem - Paul Taine:** Tato 84 stránková knížka přináší svědectví Žida, věřícího v Pána Ježíše Krista jako Mesiáše a Spasitele, o tom, jak se Boží soud nad světem přiblížil a jak se ukazují znamení soudů, popsanych v knize Zjevení. Ukázka z této knížky byla na str. 53-55 druhého čísla tohoto časopisu.

2. **Když Bůh přerušil své mlčení - Basilea Schlinková:** Autorka v knížce o rozsahu 48 stran shrnuje světové události poslední doby, aby poukázala na to, jakým způsobem Pán Bůh promlouvá k lidstvu.

3. **17 důvodů, proč jsem opustil jazykové hnutí - Alfred H. Pohl:** Knížka formátu A5 78 stran. Autor v této knížce podává nejzávažnější důvody, proč opustil charismatické hnutí. Nenapsal ji proto, aby působil rozbroje, ale s upřímnou touhou pomoci těm, kteří vážně hledají biblickou odpověď v těchto dnech falešných učení a zmatků.

4. **V září nebo říjnu bychom rádi vydali první číslo nového křesťanského časopisu pro děti ČESKÁ DUHA.** Bude mít 30 stran s barevnými obrázky, cena 17 Kč. Předplatné pro 4 čísla 68 Kč bez poštovného. Zatím bude vycházet nepravidelně asi čtyřikrát ročně, redakci i administraci provádí sestra Irena Zemanová, Táborská 72, 615 00 Brno. Na této adrese si již můžete časopis objednat. Prosíme zejména sbory, aby brzy zaslaly hromadné objednávky.

Nabízíme vám knížky, které vyšly v jiných vydavatelstvích:

5. **Osвобоzení ducha - Watchmann Nee:** Autor je čtenářům známý zejména z výkladu listu Římanům, 6 - 8 kapitoly. V této publikaci, která obsahuje 136 stran, odkrývá tajemství křesťanské služby.

6. **Ján Krstiteľ - Miroslav Bielik:** Autor se nyní zaměřil na dílo a osobnost Jana Křtitele, který je stále pro člověka výzvou, "Božím signálem v orientácii, ktorá vyúsťuje práve v Ježišovi Kristovi". Knížka má 128 stran a je psaná ve slovenštině.

Všechny knížky si můžete objednat na adrese: Vydavatelství A-ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava.

Vsetín. Milí čtenáři, od minulého výtisku Živého slova uběhlo několik letních měsíců. Přes toto finančně náročné období začínají se scházet příspěvky na opravu chalupy na Nivách. Finanční příspěvky zaslali jednotlivci i sbory. Zatím jsme obdrželi kolem 100 tisíc korun, ale potřebujeme alespoň 500 tisíc Kč. Pokud někdo ztratil poštovní poukázku a má zájem pomoci, napište si o ni do administrace časopisu. Srdečně děkujeme všem dárčům.

Havířov. V minulém čísle jsme vás, drazí čtenáři, informovali o vzniku nadace EMAUS, biblické korespondenční kurzy, P.S. 23, 736 08 Havířov 21. Obdobné nadace vznikly i v dalších zemích střední Evropy. Jejich koordinátorem je nám dobře známý br. B. Grunbaum z Anglie. Sdělujeme vám, že konto nadace je: Investiční a poštovní banka, a.s., Poštovní divize, Havířov, číslo účtu 3048018/1400. Budeme vám vděční, když pro rozšíření práce v oblasti dálkového studia Bible navážete s námi kontakt a případně nám zašlete finanční dary.

A to by mělo být opravdu všechno?

(Životní příběh z bývalé NDR)

Všechno bylo oslňující... Vyrostl jako jediné dítě v uspořádaných a pokrokových poměrech. Mladý pionýr, člen FDJ, společenská činnost na škole. Ve čtrnácti letech "Jugendweihe" a o rok později konfirmace, protože si to tak babička přála a protože na venkově to bylo dobrým zvykem. Učňovská škola s maturitou. Intenzivní společenská činnost v FDJ, měl jsem a chtěl jsem to přece někam dotáhnout. Zajištěné studium. Ale předtím tři roky služby v strážním oddíle ministerstva státní bezpečnosti (MfS) v Berlíně. I zde opět plně v akci. Všechno šlo závratně: z vojáka přes poddůstojníka až k šikovateli. Všude jsem byl s vyznamenáním, kromě střeleckého odznaku (k mému velkému zármutku).

Krátce před vojenskou službou jsem se zasnoubil. Tato láska trvala, přesto však byla těžce zkoušena. Nejen ve věrnosti, ale také naším naprosto rozdílným názorem na společenské poměry. U mne bylo všechno "rudé" (což bylo při 20 hodinovém politickém vzdělávání měsíčně a při mém dosavadním osobním vývoji jasné), moje snoubenka viděla život "nerealistický".

Ideální obraz socialismu se začal kymáčet. Přes napětí jsme se krátce před ukončením mé vojenské služby vzali. V říjnu 1978 jsem se vrátil zpět do civilního života. Studium jsem přerušil. Nejprve jsem si chtěl vydělat peníze, založit rodinu, vybudovat byt...

Vše se také dařilo. Tu a tam se přesto vynořovaly otázky. Mnou přijatý ideální obraz socialismu se začal kymáčet. Zamyšlení nad problémy okolního světa, zbrojení, hladu a utrpení na celém světě, těžkosti v práci a v denním životě. V roce 1980 se nám narodila dcerka a náš byt byl najednou malý. Znovu další napětí. A problémy, které bylo více méně třeba řešit.

Poprvé otázka smyslu života. Tváří v tvář dalšímu těhotenství a budoucnosti tohoto dítěte se poprvé vynořila otázka smyslu života. Narodit se, několik hezkých let dětství a mládí, pak přes 40 let práce se spoustou problémů a těžkostí a možná ještě několik let odpočinku na důchodě - to by mělo být opravdu všechno? Je tohle smyslem života?

A uprostřed těchto otázek najednou kontakt s církevním společenstvím. Byl dětský den. A někde tam jsem pak přečetl následující větu: "*Ježíš říká: Já jsem cesta, pravda a život...*" A právě to jsem hledal. Schůdnou cestu, pravdu právě tak jako život - kdo by to nehledal?

Měl-li bych ještě teď něčemu věřit, muselo by to mít hlavu a patu. Ke konfirmaci jsem dostal Bibli. Ještě někde ležela. Ano, v Janově evangelium 14,6 - právě tak to stálo v mé Bibli: "Já jsem cesta, pravda i život".

Ale teď jsem to chtěl vědět naprosto přesně! Doby, kdy jsem se nechal oslovit kdečím, byly už pryč. Měl-li jsem ještě teď něčemu věřit, pak to muselo mít hlavu a patu.

V té době jsem se také poprvé setkal s uvědomělými, opravdovými křesťany. Četl jsem Janovo evangelium, četl jsem dál, poslouchal jsem kázání, dostal jsem odpověď na otázky, začal jsem se modlit a dostal jsem potvrzení - právě to je to, co jsem hledal: cesta, pravda a život - pro mne se to stalo skutečností v Ježíši Kristu!

Ve zpětném pohledu jsem si povšíml, kolik lidí se modlilo za mou ženu, mé děti a za mne. Teď už jdeme deset let touto novou cestou ve spojení s Ježíšem Kristem. Jistě, taky to není vždy lehké a jednoduché - ale vyplatí se to!

Gunter Palitzsch